

10 ESOTEERINEN PSYKOLOGIA

10.1 Johdanto

¹Tämän kirjoitelman otsikko osoittaa, että kyseessä ei ole psykologia länsimaisessa merkityksessä. Sellainen psykologia seuraa induktion tietä kokeilun ja analyysin avulla. Tietenkin se voi todeta paljon kiinnostavia ja tärkeitä tosiasioita, kuten kaikki muut länsimaiset tieteenalat. Se voi myös löytää paljon ”introspektiivisen” menetelmän avulla. Mutta sen vakavin puute on sen itsepäinen sitoutuneisuus fysikalistisiin katsantotapoihin ja sen kieltäytyminen huomioimasta ylifyysisiä tekijöitä.

²Esoteriikalle on tunnusomaista ennen kaikkea sen deduktiivinen menetelmä. Ainoastaan deduktio antaa aksiomaattisen varmuuden. Esoteriikka voi olla deduktiivista, koska sillä on tosiasiatietoa siihen vaadittavista tekijöistä.

³Psykologia on tajuntaa koskeva oppi. Perinteisen tietämättömyyden nimitykset (sielunelämä, henkielämä, tahtoelämä jne.) ovat omiaan aiheuttamaan käsitesekaannusta, ja siksi näitä nimityksiä ei käytetä seuraavassa. On toivottavaa, että ne katoavat yleisestä kielenkäytöstä ja pysyvät poissa ainakin siihen saakka, kunnes uudet käsitteet on lopullisesti määritetty.

⁴Psykologia on länsimaille uusi tiede. Se on vanhojen filosofien antropologian perillinen, tieteenalan, joka sisälsi joitakin vähäisiä yrityksiä selventää sitä, mitä pidettiin yleisesti saavutamattomana: aistihavaintojen, tunteiden, ajatusten ja tahdon subjektiiviset alueet.

⁵Esoteriikasta tietämättömien lieenee vaikeaa selittää todellisia syitä tähän ihmisen tajuntaa koskevaan äkilliseen kiinnostukseen. Mutta he voivat aina löytää joitakin konkreettisia selityksiä, jotka voivat tarjota ainesta hyvin dokumentoituihin tohtorinväitöskirjoihin. Tässä historiallisten tosiasioiden etsinnässä osoitettu perusteellisuus, vainu ja terävä-älyisyys ovat ihailtavia. On ymmärrettävää, että sen täytyy olla kiehtovaa. Vahinko vain, ettei esoteerisiin tosiasioihin voida koskaan vedota. Ne eivät näet ole tieteellisiä tosiasioita vaan ”vapaita mielikuvituksellisia keksintöjä” tai vanhaa taikauskkoa.

⁶”Psykologia” on aika uusi sana. Vielä 1890-luvulla käytettiin nimitystä ”antropologia”. Täysin yhtäkkiä filosofit huomasivat, että tajunta oli jotain erityistä. Ja niinpä sille oli annettava oma nimitys. Kreikkalainen sielua tarkoittava sana *psyche* (sanasta *psychein*, hengittää) oli seuraava tarjolla oleva sana. Psykologiasta tuli ”sielutiedettä”. Ja näin saatiin uusi tieteenala ja he tiesivät lähes kaiken siihen liittyvistä ilmiöistä. 1900-luvulla tuotetun psykologisen kirjallisuuden tutkimus on esoteerikolle erittäin valaisevaa. Pahempaa on se, että siitä lähtien me olemme saaneet niin monia psykologeja, jotka kykenevät arvioimaan kaikki tajuntaan liittyvät ilmiöt. He väittävät aivan suoraan, että ”näin se on”. Ja koska he kaikki ovat yhtä tietämättömiä, kukaan ei uskalla vastustaa. Hyvin vähän siitä, mitä he kutsuvat ”järkeväksi”, on järkevää. Aikamme tieteellinen järki kuuluu edelleen emotionaalitajuntaan.

⁷Olisi hyvä asia, jos akateeminen henki olisi kyllästetty oivalluksella siitä, ettei pidä antaa lausuntoja asioista, joista ei tiedä mitään. Jopa oppineiden keskuudessa Yli 90 prosenttia siitä, mitä jopa oppineet uskovat tietävänsä (todettuja tosiasioita lukuun ottamatta), on puhdasta fiktiota.

⁸Jotkut psykologit jakavat tajunnan valvetajuntaan, alitajuntaan ja ylitajuntaan. Ne ovat erittäin onnistuneita nimityksiä todellisille ilmiöille. Löytö on tehty, ja näin on otettu ensiaskel vaivalloisen tutkimuksen tiellä. Fyysinen tutkimus ei kuitenkaan koskaan onnistu antamaan todellisia selityksiä näille todellisuuksille, ja sama pätee kaikkiin muihin selityksiin, joita on annettu olemassaoloa koskeviin kysymyksiin mitä ja miksi.

⁹Intialaiset ovat tuhansien vuosien ajan selvästi väittäneet, että fyysisen aineellisen todellisuuden alkuperä on ylifyysinen aineellinen todellisuus ja että fyysisen tapahtumainkulun todelliset syyt ovat etsittävässä ylifyysisissä aine-energioissa. Niin pitkälle he ovat oikeassa. Heidän yksityiskohtaiset selityksensä eivät ole aina tarkkoja, mikä johtuu heidän tietämättömyydestään aurinkokuntien vielä korkeammista ainemaailmoista kuin niistä kahdesta, joita varten he ovat

onnistuneet kehittämään objektiivisen havainnoinnin menetelmiä. On kuitenkin kiistatonta, että heidän hankkimansa tiedot ovat antaneet heille selvän psykologisen yliotteen. Se, että tämä ylivoimainen tieto ei ole osoittautunut siinä, mikä on länsimaalaisten ylpeys ja länsimaisen tieteen ja tekniikan perusta, johtuu heidän halveksivasta asenteestaan olemassaolon aineaspektia kohtaan. Tämä tilanne on johtunut lukuisten eri tekijöiden yhteisvaikutuksesta, liian monesta lueteltavaksi tässä yhteydessä. Kaikkien Atlantiksesta saatujen historiallisten kokemusten lisäksi ovat muut, tärkeämmät kokemukset päässeet oikeuksiinsa. Johtajat ovat vakuuttavasti selventäneet ja myös kokeellisesti osoittaneet, että se, joka hankkii tietoa olemassaolon tajunnan aspektista ja liikeaspekteista, voi suurelta osin tulla toimeen ilman yksityiskohtaista tietoa aineaspektista. Tulevaisuuden historioitsijoiden on kuitenkin ehkä vaikea selittää, miksi tätä aineaspektia on niin jyrkästi väheksytty. Aineaspekti on kuitenkin välttämätön edellytys fyysiselle olemassaololle ja orgaaniselle elämälle. Riittämätön on kansantajuinen selitys, jonka mukaan elämä on kärsimystä ja ainoa tavoiteltava päämäärä on ”tuhoutuminen nirvanaan”, minkä myös Schopenhauer hyväksyi korkeimmaksi viisaudeksi. Se, että tällainen väärinkäsitys elämän tarkoituksesta on voinut levitä ja saada hyväksyntänsä kyseenalaistamatta, osoittaa liian pitkälle vietyjen johtopäätösten vaikutukset. ”Tiedon väärinkäyttö johtaa tiedon menettämiseen” on elämän laki. Sen tähden on tärkeää olla antamatta sellaista tietoa, jota voidaan väärinkäyttää kokonaisten kansakuntien tuhoamiseen. Tieto todellisuudesta on vain niille, jotka eivät voi väärinkäyttää valtaa. Jotkut tämän säännön puoltajista jättivät huomioimatta, että suhteellisen vaaratonta tietoa on olemassa ja että on aina välttämätöntä löytää tasapaino hyödyn ja haitan välillä. Kaikkea voidaan käyttää väärin, mutta monissa tapauksissa edut voivat tasapainottaa haitat. Seurauksena salassapitoperiaatteen liian tiukasta noudattamisesta on ollut, että brahmiineilta itseltään on puuttunut jo yli kymmenentuhannen vuoden ajan avain siihen tietoon, joka heillä on symbolisissa kirjoituksissaan. Tietoa voi väärinkäyttää myös pitämällä sen itsellään.

¹⁰Kuten länsimaissa on aina ollut salaisia tietokuntia, niin on myös Intiassa aina ollut salaisia, ehkä liiankin vahvasti yksilöityneitä tietolahkoja. Ja nämä lahkot ovat itsenäisesti kultivoineet inhimillistä tajunnan aspektia ja jättäneet saamansa kokemuksen huolellisesti valitsemilleen oppilaille. Mutta he ovat lisäksi ymmärtäneet kuinka saada asiaan vihkiytymättömät ylläpitämään kiinnostustaan siihen, mitä tietämättömyys kutsuu ”henkiseksi todellisuudeksi”. Se, että joogafilosofia (saankhya, vedanta, advaita) käsittelee lähes yksinomaan olemassaolon tajunnan aspektia, joka advaitistille on ainoa todellisuus, on tietenkin suuresti edistänyt tätä pyrkimystä.

¹¹Niiden, jotka ryhtyvät opiskelemaan esoteerista psykologiaa, on tiedostettava, että käytännössä kaikki tajuntaan liittyvä on vielä tutkimatta. Jonkinlainen tietämys erilaisista verhoista, niiden erilaisista tajunnanlajeista (joita molekyyllilajit määräävät), siitä, kuinka ne ilmaisevat itseään eri molekyyllilajien prosenttiosuuksista riippuen, kuinka alemmat ja korkeammat tajunnat, ulkopuolelta tulevat värähtelyt jne., vaikuttavat niihin, kaikki tämä vastaa lapsuusasteen ensimmäistä lukukirjaa. Esimerkkinä jatkotutkimuksesta on kyky todeta molekyylien atomeissa esiintyvät värähtelyt. Fyysinen atomi sisältää 48 yhä korkeampaa atomilajia ollen siten äärimmäisen monimutkainen erilaisia tajunnanlajeja sisältävä laite, täysin lukuun ottamatta sitä perustavaa usein huomiotta jätettyä tosiasiaa, että tajunta on samanaikaisesti energiaa. On ehkä ymmärrettävää, että eksoteeriset psykologit hapuilevat täydellisessä pimeydessä.

¹²Ilman esoteriikkaa psykologia ja psykiatria eivät koskaan pääse mihinkään perustavanlaatuisen oivallukseen. Edellytyksenä on, että he omaavat tietoa ihmisen viidestä verhosta (organismit, fyysis-eetterinen, emotionaalinen, mentaalinen, kausaalinen, inkarnoituva triadiverho mukaan luettuna) ja näiden erilaisista molekyyllilajeista, erilaisista tajunnanlajeista, eri verhoissa olevista keskuksista ja niiden toiminnoista, niiden elinvoimaisuusasteesta, yksilön kehityksasteesta jne. Nykyinen psykiatria on täysin harhautunut ja käyttää epäonnistuneita ajatusrakennelmia, kuten skitsofreniaa.

¹³Ilman esoteriikkaa ei ole myöskään mahdollista oivaltaa ”pyhimyksen” ja ”persoonallisuuden” välistä eroa. Pyhimysaste on korkein emotionaalisen vetovoiman aste (48:2). Pyhimys hallitsee suvereenisti fyysisen tajuntansa ja emotionaalisen poistyyhtävyytensä. Persoonallisuus on saavuttanut inkarnaatioverhojensa integraation, joten hän voi hallita emotionaalisuuden mentaalisuudella ja fyysisen elämänsä emotionaalisuudella. Tästä seuraa, että persoonallisuuden voima on vastoin yleistä käsitystä suurempi kuin pyhimyksen. Kun se asetetaan kärjistyneen määrätietoisuuden palvelukseen, on sen tehokkuus valitettavasti usein tuhoisa. Psykologinen lapsenomaisuus saa ihmiset antamaan myöten voimakkaalle persoonallisuudelle, jopa tekevät itsestään sellaisen johtajan vapaaehtoisia orjia silkasta ihailusta. Voitaisiin sanoa, että persoonallisuus on emotionaalinen maagikko, jolla on valta herättää ihmisten illuusiot ja siten hallita heitä.

¹⁴Ihmiskunta on edennyt tajunnankehityksessään niin pitkälle, että yhä useammat alkavat oivaltaa välttämättömyyden hallita emotionaalisuutta mentaalisuuden avulla, ja jopa pyrkivät siihen tietoisesti. Tämä pyrkimys etsii vaistomaisesti menetelmää sen toteuttamiseksi ja saa ihmiset kiinnostumaan joogafilosofiasta ja kaikenlaisista niin kutsutuista tietokunnista, jotka houkuttelevat ihmisiä lupaamalla heille tehokkaita tuloksia.

10.2 Eksoteerisen psykologian tietämättömyys

¹Länsimainen psykologia on lapsenkengissään. Jos länsimaiset psykologit eivät tiedä enempää, jos he eivät voi tutkia tajunnan aspektista enempää kuin sen, miten se ilmenee organismeissa, silloin he tietävät niin vähän, että se on tuskin tietämisen arvoista. Se, että vallitseva tilanne on tällainen, käy myös ilmi psykologian tekemistä hapuilevista yrityksistä. Esoteerisesti nähden se ei ole edes yksi prosentti tajunnan aspektista. He eivät tiedä ylitajunnan olemassaolosta, ja oppineet kiistelevät siitä, onko edes alitajuntaa olemassa. Heidän keskustelunsa pyörivät koko ajan todistamattomien oletusten ympärillä. Esoteriikka selventää, että kaikki tajunnanilmaisut ovat samanaikaisesti aine- ja energiamuotoja ja että tarkkoihin tuloksiin on mahdollista päästä vain, jos näitä ilmiöitä voidaan tutkia objektiivisesti. Ja sellaista tutkimusta voivat tehdä vain kausaaliminät ja korkeammat minät.

²Ilman tietoa ihmisen erilaisista verhotajunnoista ja erilaisista molekyyliolitajunnoista psykologia on (filosofian tavoin) tuskin enempää kuin fiktiojärjestelmä. Vielä huonommassa asemassa on psykiatria, jolla ei ole mitään mahdollisuutta arvioida oikein erilaisia niin kutsuttuja mielisairauksia.

³Ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella ovat emotionaaliverhon kuusi erilaista tajunnanlajia tärkeämpiä kuin alkeellinen mentaalitajuntamme, joka synnyttää omahyväisyyttä.

⁴Psykologien on aloitettava oppimalla ensimmäiset perusteet. Jokainen emotionaalinen tajunnanilmaus on joko luoksevetävä tai poistyyhtävä, ilmenee joko haluna tai vastenmielisyytenä, rakkauteena tai vihana. Yleensä vastenmielisyyys ja viha ovat vallitsevia, kunnes ihmiskunta on hankkinut tietoa elämästä ja oppinut yksinkertaisimmat edellytykset kitkattomaan yhteiselo.

⁵Psykologeilla, joilla ei ole tietoa ihmisen eri verhoista ja niiden erilaisista tajunnoista, on suuria vaikeuksia selittää ”minää”. Ehkä he ovat kokeneet, että he voivat tarkkailla organismiaan, tunteitaan ja ajatuksiaan, ja oivaltavat, että minä, joka kykenee tähän, on jokin muuta kuin nämä tajunnat. Minä löytää itsensä toimijana, puhujana, tuntevana ja ajattelevana ja että verhojen omistajana tämä keskusminä on myös vastuussa teoistaan. Hän havaitsee, että minä on se, joka tuottaa verhotajuntoihin niiden tajunnansisällön ja pyrkii, kärsii, iloitsee, luo ympärilleen kauneutta, tutkii, tuottaa tiedettä ja tekniikan ihmeitä. Niiden, jotka eivät oivalla tämän toimintakeskuksen olemassaoloa, täytyy olla perusteellisesti kuvittelijoiden selittely-yritysten harhaajohtamia.

⁶Eräs psykoanalyysin monista suurista virheistä on pitää tiedostamatonta yksinomaan alitajuntana. Myös Freudin rakentamaa ”yliminää” pidetään alitajunnan tuotteena. Psykoanalyysi uskoo, että alitajunta sisältää yksinomaan tämänhetkisen inkarnaation kokemuksia ja että kaikki

unet voidaan laskea kuuluviksi juuri niihin. Mutta alitajunta sisältää kaiken sen, mitä triadi on kokenut aina kivikunnasta lähtien. Ne, jotka voivat tutkia menneitä inkarnaatioitaan ihmisenä (aina kausaaliverhon muodostumisesta lähtien), ovat todenneet, että suuri osa heidän lapsuutensa unien sisällöstä on peräisin menneistä elämästä, joskus jopa kymmenen inkarnaation ajalta. Näin ollen unientulkintadogmit ovat osoittautuneet kestäättömiksi.

⁷Psykoanalyysin taipumus on tuoda alitajuisia komplekseja valvetajuntaan ja purkaa ne analysoimalla niitä. Sen lisäksi, että on järjetöntä uskoa mahdollisuuteen tutkia kymmenien tuhansien inkarnaatioiden alitajuisia kokemuksia, se on hyvin vaarallinen menetelmä, joka on aiheuttanut korjaamatonta vahinkoa. Kompleksit, jotka estojen ja syyllisyydentunteiden vaikutuksesta tekevät yksilöstä elämään kelpaamattoman, on tietenkin poistettava. Ja jos analyysi rajoittuu työskentelemään näiden kompleksien parissa, se tekee yhtä hyvän palveluksen kuin dogmeista vapaa ”sielunhoitaja”. Mutta jokaiseen kehitystasoon sisältyy positiivisia komplekseja, jotka tekevät yksilöstä erittäin tehokkaan ja elinkelpoisen. Jos analyytikko ei ymmärrä kehitystasojen ja kehitystasojen tosiasiaa, hän voi helposti tuhota nämä kompleksit. Hän voi myös helposti loukata häiriöttömän kasvun lakia, eivätkä monet analyytikot tiedosta, että he harjoittavat sitä, mitä saksalaiset kutsuvat nimellä *Knospenfrevel*.

⁸Esoteerikko väittää vakaasti, että psykoanalyysi on harhaliällä unien tulkinnan suhteen. Ilman tietoa ihmisen eri verhoista ja näiden tajunnanlajeista ei ole mahdollisuutta tulkita unien ongelmia oikein. Unet voivat johtua unen aikaisesta aivotoiminnasta, emotionaaliverhon ja mentaaliverhon tajunnanaktiivisuudesta sekä triadin alitajunnasta (menneiden elämien tapahtumien muistamisesta). Vain kausaaliminä voi kussakin yksittäistapauksessa todeta, mikä lueteluista tekijöistä on unen todellinen syy.

10.3 Johdanto ihmistuntemukseen

¹Tietenkin on olemassa jonkinlaista tietoa ihmisestä ja kykyä arvioida ihmisiä. Mutta se on pinnallista tietoa ja pinnallista arviointikykyä. Arvostelu tehdään näennäisyyden mukaan: ulkonäön (”frenologian” jne.), käyttäytymisen jne. perusteella. Yksilön puhe paljastaa hänen oivalluskykynsä ja ymmärtämyksensä asteen. Hänen tekonsa osoittavat hänen perustaipumuksensa. Kaikki tämä mahdollistaa ”arvioinnin” – ja virhearvioinnin.

²Mutta elämän olosuhteet ja yksilölle mitattu korjuu voivat vaikuttaa siihen, että kaikki näkemämme ja kuulemamme on sittenkin harhaanjohtavaa. Voimme todeta ominaisuuksia ja kykyjä. Mutta tiedämme vain vähän niiden prosenttiosuuksista tai siitä, miksi ihmiset usein salaavat todelliset kykynsä. Me kaikki käytämme naamioita. Me näemme nämä naamiot. Se on meidän tietomme.

³Meidän on erotettava toisistaan naamio (rooli), persoonallisuus ja minä. Persoonallisuus muuttuu eri ikäkausina. Naamio voi olla erilainen eri elämäntilanteissa, eri olosuhteissa, eri ihmisten kesken. ”Hyväntahtoinen” yksilö voi olla sisimmältään leppymätön, ”kova” yksilö voi olla pohjimmiltaan hyväntahtoinen jne. loputtomiin

⁴Mistä johtuu, että me niin usein erehdymme ja että ”tunnetusti” taitavat psykologit” arvioivat meidät niin usein täysin väärin?

⁵Lapsi voi osoittautua täysin erilaiseksi ystävällisen, ymmärtäväisen ja rakastavaisen ohjauksen vaikutuksen alaisena kuin kylmissä, kovissa olosuhteissa tai ankaran kohtelun alaisena.

⁶Yksilö on muotoutuminen, ei olotila. Yksilö on muutos. Monet ovat karuselleja, alati muuttuvia kaleidoskooppeja.

⁷Myötätunnon ansiosta meidän on helpompi lohduttaa ja auttaa ihmisiä, jos olemme saaneet samankaltaisia kokemuksia, oppineet samanlaisista ongelmista ja kärsineet kuten he samankaltaisista syistä. Me voimme asettua heidän asemaansa, liittyä heidän ajatus- ja tunnemaailmaansa ja siten samaistua heihin jossakin suhteessa. Mutta näin tehdessämme emme tavoita heidän tiedostamatonta, joka on heidän omien toteutumahdollisuuksiensa ulottumattomissa.

⁸Se, joka noudattaa viisaita neuvoja, on viisas, jos hän osaa myös soveltaa neuvoja oikein.

Usein emme kykene antamaan sellaisia neuvoja. Parempi on yrittää selvittää tilannetta analysoimalla olosuhteita, edellytyksiä ja seurauksia, jotta neuvoton yksilö itse näkee parhaimman ulospääsytie. Näin tehdessämme olemme antaneet hänelle avun vastuuta ottamatta.

⁹Me arvioimme kehitystasomme, oivalluskykymme ja ymmärtämyksemme fiktioidemme ja illuusioidemme mukaan. Sellaiset arviot ovat aina puutteellisia. On parasta yrittää asettaa toisen ihmisen tilanteeseen, eläytyä hänen näkemyksiinsä ja kannanottoihinsa, hänen tapaansa tarkastella asioita ja tuntea jne. Meidän tulee tehdä itsellemme selväksi, että mielikuvamme toisesta henkilöstä ei ole tämä henkilö, vaan meidän käsityksemme hänestä.

¹⁰*Viisasten kivessä* tehdään useissa kohdin selväksi, että ihminen ei tunne itseään, ei voi tuntea itseään, koska hän ei tunne alitajuntaansa eikä ylitajuntaansa, ei piileviä tietojaan ja kykyjään jne.

¹¹Tämä ei kiellä, että persoonallisuus tietää jonkin verran itsestään. Se tietää osan siitä, mitä sille on paljastettu sen valvetajunnassa. Se tietää, mitä se on oppinut ja tehnyt. Se tuntee katsantotapansa, tottumuksensa, tunnereaktionsa, osan alitajunnan komplekseista tulevista impulsseista, se on tietoinen taipumuksistaan, kiinnostuksistaan kohteista, kehittämistään kyvyistä, saamistaan ja työstämistään kokemuksista ja paljosta muuta.

¹²Mutta kaikki tämä on verrattavissa valtameren vedenpinnan aaltoiluun. Tämä pinta voi kohota ja muodostaa valtavia aaltoja. Tällaiset aallot eivät kuitenkaan kerro meille mitään valtameren mittaamattomista, tutkimattomista syvyyksistä. Tiedostamaton on todellinen ihminen, ja tästä voimme tietää vain sen, mikä on kulkenut valvetajunnan läpi. Me emme tiedä todellisesta kokonaisminästäamme enempää kuin mitä me tiedämme yhden prosentin verran tutkimastamme todellisuudesta.

¹³Aivan kuten todellisuustutkimuksemme on ehtymätöntä, niin on myös ihmistä koskeva tutkimuksemme. Yhtä vähän kuin annamme itsemme lannistua todellisuutta koskevan vähäisen tietämyksemme vuoksi, meidän ei pidä laiminlyödä itsemme tutkimista itseämme jatkuvasti tarkkailemalla. Me saamme aina uusia kokemuksia. Opimme aina jotakin. Keräämällä havaintoja ja yleistämällä niitä pääsemme tyyppien, yhteisten, samankaltaisten reaktiotapojen tutkimukseen. Alun perin homogeeniselta vaikuttava yksilöiden joukko erilaistuu yhä enemmän. Opimme erottamaan monia erilaisia tajunnantiloja jne.

¹⁴Fysiologian, psykologian, psykiatrian jne. tarkoituksena on tutkia ihmistä. Tutkimalla ihmisen erilaisia ajattelutapoja, tunteita, toiveita, pyrkimyksiä jne. saadaan selville monia erilaisia reaktiotapoja, käyttäytymismalleja jne. Tutkimalla tällaisia monien yksilöiden havaintoja tilastollisesti saadaan tiettyjä yleisiä tuloksia, joita voidaan hyödyntää. Tällaisten tulosten avulla yritetään diagnosoida yksilön taipumuksia, kykyjä jne. Mutta mitä enemmän näissä menettelyissä pyritään yksilöimään, sitä suurempi on virhearviointien vaara.

¹⁵Ihmisten itsesokeus osoittautuu myös siinä, etteivät he ole tietoisia siitä, mitä he ovat ajatelleet, tunteneet ja jopa sanoneet ja tehneet. Jos heitä muistutetaan sellaisista asioista, he kieltävät ne närkästyneinä ja hyvässä uskossa, ellei se ole heille eduksi.

10.4 Ihmiskunta emotionaaliasteella

¹Lukuun ottamatta niitä äärimmäisen harvoja, jotka ovat niin alhaisilla barbaaritasoilla, että he elävät ainoastaan eläimellistä elämää, ilman kykyä edes tunne-elämään, ja samoin niitä harvoja, jotka ovat saavuttaneet humaniteettiasteen (perspektiivitajunnan), ihmiskunta on emotionaaliasteella. Sen mentaalisen kapasiteetin liikkeellepanevana voimana, josta niin monet siviilisaatioasteella olevat ovat ylpeitä, on emotionaalitahto. Päättelyajattelu ja periaateajattelu kuuluvat emotionaaliasteelle.

²Alemmilla kehitystasoilla ei ole mahdollisuutta mentaaliseen aktiivisuuteen. Yksilöt eivät koskaan onnistu pääsemään emotionaalisuuden ja sen sisältämien mentaalienergioiden yläpuolelle. Sekä tunteet että mielikuvitus ovat emotionaalis-mentaalisia ilmiöitä. Mentaalitajunnasta ja mentaali-ideoista puhutaan paljon, mutta tämä koskee vain esoteerikkoja (kerran vihittyjä,

joilla esoteerinen tieto on piilevänä). Kaikki uskontoa, filosofiaa ja kaunokirjallisuutta käsittelevä kuuluu siten emotionaalitajuntaan, inhimillisen kokonaistajunnan (kuusi molekyyililajia; 48:2-7) kaikista laajimpaan osaan. Eksoteeristen psykologien on tietenkin mahdotonta todentaa tätä tosiasiaa.

³Ihmiskunnan ”sisäinen elämä” on sen tunne-elämää. Ihmiset elävät tunteissaan ja ovat niiden hallitsemia, ja elävät siten yleisesti ottaen järjetöntä elämää. Vaikka korkeammilla sivilisaatiotasolla olevat ovat kehittäneet mentaalisuutensa periaateajatteluksi ja monissa tapauksissa oppineet hallitsemaan emotionaalisuuden mentaalisuuden avulla, he ovat yleisen harhautuneisuuden vuoksi hyvin usein emotionaalisten illuusioidensa uhreja, ja näihin kuuluvat ennen kaikkea usko siihen, että fyysiset huvitukset ja fyysiset nautinnot ovat parasta elämässä ja että työ on taakka. Mutta juuri työtä tekemällä me kehitämme järkeämme, ja ilman järkeä elämä on juuri sellaista kuin se on useimmille barbaariasteen läheisyydessä oleville, huolimatta autoista, radiosta, televisiosta ja kaikista muista tekniikan ihmeistä, jotka he ovat saaneet lahjaksi työskentelemään oppineilta.

⁴Sokrates taisteli turhaan totunnaista ajattelua ja epä-älykästä toistamista vastaan. Inhimillinen ajattelu on yleisesti ottaen robottiajattelua. Ammateissaan he oppivat, mitä heidän on tehtävä, ja sen jälkeen kaikki heidän työnsä on pelkkää rutiinia ja hitaasti kasvavaa käsittämistä monivuotisen kokemuksen ansiosta. Heille pitäisi todellakin järjestää joka vuosi uudelleenkoulutusta, jotta he oppisivat ajattelemaan jotain uutta.

⁵Useimpien ihmisten ajattelun alkuimpulssi tulee emotionaalitajunnasta ollen sokean halun (= ”tahdon”, dynaamisen energian) ja mentaalisen kuvitelman yhdistelmä. Voidakseen tulla mentaalisesti aktiiviseksi yksilön on hankittava ”pienet harmaat solut”, jotka sisältävät mentaaliseen aktiivisuuteen kykeneviä mentaalimolekyyliä. Nykyaikainen koulutus tekee ihmisestä muistirobotin.

⁶Tietenkin aivojen suurempi tai vähäisempi kyky kehittää soluja johtuu osittain aivojen laadusta. Mutta tämä on fyysinen ilmiö ja määräytynyt siten korjuun lain mukaan.

⁷Ihmisten on niin vaikeaa luopua totutuista ajattelutavoista ja tottumuksista, että tähän vaaditaan yleensä uusi inkarnaatio. Koska ihmiskunnan käsitys todellisuudesta ja elämästä on yleisesti ottaen täysin virheellinen ja koska tieto todellisuudesta voidaan opettaa vain hitaasti, askel askeleelta (idea idealta) yhdistämällä se vallitseviin käsitystapoihin ja niiden jatkuviin muunnelmiin, on ymmärrettävää, mitä valtavia aikajaksoja siihen tarvitaan. Planeettahierarkian on tiedonvälitystyössään otettava huomioon sääntö, että kaikille, jotka ovat saavuttaneet sellaisen kehitysasteen, että heidät voidaan opettaa käsittämään ja ymmärtämään, on annettava siihen mahdollisuus. Planeettahierarkia ei ole kiinnostunut niistä, jotka ovat tajunnankehityksessään ihmiskuntaa edellä, elleivät he toivo osallistuvansa planeettahierarkian työhön. Vain ”työtöverina” yksilö voi odottaa saavansa kokemuksia, jotka ovat välttämättömiä lisääntyvälle ymmärtämykselle. Niin kutsuttujen nerojen diivailuja ja itsekorostuskompleksia planeettahierarkiassa ei lainkaan arvosteta. Se, joka luulee olevansa muita parempi, on hankkinut virheellisen elämäntähtämyksen, josta seuraava inkarnaatio parantaa hänet.

⁸Koskaan ei voi lakata ihmettelemästä sitä, kuinka ihmiset uskaltavat esittää varmoja käsityksiä asioista, joita he eivät ole koskaan tutkineet, uskaltavat lausua mielipiteensä asioista, joiden arvioimiseen heiltä puuttuu kaikki edellytykset. Tämä vahvistaa, kuten kaikki muukin, että ihmiskunta on emotionaaliasteella, että ”tunne” hyväksytään totuuden kriteerinä, että tunteen katsotaan kykenevän arvioimaan kaiken, mistä heillä ei ole aavistustakaan. ”Usko, pieni sydän, usko vain”, sillä kaikki uskomasi on totuutta ja todellisuutta. Ei ole ihme, että esoteerikko katsoo joskus joutuneensa väärälle planeetalle. Kaikki tuntuu olevan kuin hurjaa mekastusta. Koko maailmanhistoria todistaa, että musta loosi hallitsee myös auktoriteetteja, kutsuivatpa he itseään teologeiksi, filosofiiksi tai tiedemiehiksi. Käytännöllisesti katsoen se on onnistunut idiotisoimaan heidät kaikki. Ihmisten todellisuuskäsitys samoin kuin elämäntähtämys

on muoti-ilmiö, päivän totuus, viimeistä huutoa. Tarvitaan vain Nietzschen kaltainen hullu tuotamaan lievästi sanottuna hölynpölyä, jolloin älymystöön kuuluvat polvistuvat uuden epäjumalan edessä, kohoavat ja paisuvat ylpeydestä sellaisina yli-ihmisinä, kaikki nämä suuriluuloiset karikatyyrifiktio ylimieliset matkijat. Liioittelua? Yleistämistä? Myönnettäköön, mutta silloin se on valitettavasti psykologisesti oikeutettua. Onneksi on myös ihmisiä, joilla on tervettä järkeä ja tasapainoa. Jos he voisivat joukkoon hukkumisen sijaan löytää toisensa, voitaisiin toivoa ryhmää, josta tulisi vaikutusvaltainen ja joka voisi nujertaa uusien aikojen aina uudet epäjumalat.

⁹Suvaitsemattomuus on emotionaalinen ilmiö. Suvaitsematon kiihtyy toisten käsityksistä, jos ne eivät ole yhdenmukaisia hänen omiensa kanssa. Hän on levoton ja huolissaan siitä, että hänen oma näkemyksensä ei ehkä ole oikea. Kun ihmiskunta on mentalisoitunut, kaikki sellaiset asiat tulevat olemaan analyysin ja keskustelun kohteena, ja yksilö kykenee suhtautumaan niihin asiallisesti, ikään kuin persoonattomaan matemaattiseen ongelmaan. Ihmiset eivät ole vielä oivaltaneet, kuinka välttämätöntä on, että jokaiselle sallitaan hänen oma näkemyksensä. Yksilön näkemys vastaa hänen saavuttamaansa tasoa. Yksilö luopuu siitä hankittuaan lisätietoa todellisuudesta ja syvennettyään siten elämänymmärtämystään. Mutta yksilön on itse oivallettava virheellinen käsityksensä vääräksi. Kiistat vain vahvistavat itsethostusta. Kiistoihin osallistuvat eivät kykene kohottamaan ongelmaa korkeammalle tasolle, koska heiltä puuttuu siihen tarvittavat tosiasiat sekä perspektiivi. Kaikki mielipiteet ovat tilapäisiä valtavan tietämättömyytemme vuoksi. Mutta kiihkoilija on mielipiteensä sokeuttama; voisi sanoa sen riivaama, jolloin hänestä tulee emotionaalisesti aggressiivinen.

¹⁰Useimmat ovat vailla huumorintajua (joka on aivan eri asia kuin komiikantaju). Tyypillistä kyllä, että vasta planeettahierarkia on antanut meille oikean määritelmän huumorille: suhteellisuudentaju (joka suhteessa, myös omien tragedioiden osalta). Älymystön keskuudessa yleisesti vallitseva arvostelukyvyyttömyys vahvistaa määritelmän oikeellisuuden. Kun on kerran alkanut tarkoin tutkia poliitikkojen, sanomalehtien ynnä muiden lausuntoja, hämmästyy niistä typeryyksistä, jotka myös ovat puutteellisen suhteellisuudentajun seurauksia.

¹¹Todellisuus koostuu suhteista. Ja taito ajatella yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa on kyky todeta nämä suhteet. Tämä edellyttää tosiasioiden tuntemisen lisäksi perspektiivitajuntaa ja suhteellisuudentajua. Kestää kauan ennen kuin ihmiskunta on oppinut ajattelemaan. Mutta tunneajattelu toimii hyvin.

¹²Kausaali-ideoita, (todellisuusideoita, joista vain äärimmäisen harvat ovat ihmiskunnan tuntemia) eivät voi välittömästi käsittää muut kuin ne, jotka ovat jo perehtyneet esoteeriseen tietojärjestelmään. ”Vihkiytymättömille” se jää käsittämättömäksi, ja silloin myös yleensä vallitsevien auktoriteettien ylevän halveksunnan kohteeksi. Tämä asenne osoittautunee kuitenkin pian liiankin vaaralliseksi. He mieluummin vaikenevat siitä. Tämä on myös osoittautunut tehokkaimmaksi menetelmäksi, ja silloin ei voi tulla paljastetuksi.

¹³Totuudella on monia vihollisia. Sitä vastustavat enemmän tai vähemmän tarmokkaasti kaikki, jotka ovat juuttuneet jonkinlaiseen ideologiaan tai fiktiojärjestelmään. Ja koska useimmat, jotka ylipäättään kiinnostuvat olemassaolon ongelmista, päätyvät pian johonkin ansaan, on ymmärrettävää, kuinka vähän on niitä, jotka eivät taistele totuutta vastaan.

¹⁴Ei voi liian voimakkaasti korostaa, että ”totuuden viholliset” tulevat muodostamaan vahvan enemmistön myös tulevaisuudessa. Odotettavissa on aina avoin tai peitelty vastustus (tietoinen tai tiedostamaton) kaikkien niiden taholta, jotka ovat juuttuneet johonkin dogmaattiseen tai skeptiseen fiktiojärjestelmään. Halu pitää oma ajatusmaailmansa ei-toivotuilta ideoilta suojeluna on inhimillinen taipumus. Sitä paitsi useimmilla ei ole kykyä muodostaa omaa katsomustaan, jolloin he tyytyvät automaattisesti omaksumaansa. He jakavat yleisen mielipiteen näkemykset ja ”antavat oppineiden kiistellä”. Heillä on joitakin alkeellisia käsityksiä siitä, että ”on olemassa jotain muutakin” kuin fyysinen elämä, ja se saa olla tarpeeksi siitä asiasta.

¹⁵Kun ihmiskunta on saavuttanut mentaaliasteen, jolloin yksilön monaditajunta on keskistynyt mentaaliverhoon, ihmiset alkavat elää mentaali-ideoiden maailmassa, eikä levoton mentaalitajunta tyydy takertumaan mihinkään tiettyyn mentaalijärjestelmään, vaan kiinnostuu uusien järjestelmien tutkimisesta. Ja siten ihmiskunta vihdoinkin voi astua ”loputtoman” tajunnankehityksen tielle ja alkaa omaksua niitä uusia ideoita, joita virtaa alas korkeammista maailmoista koskaan ehtymättömänä virtana.

¹⁶Nykyisellään ihmiskunnalta kuluu kohtuuttomasti aikaa niiden ideoiden omaksumiseen, jotka eivät kuulu fyysisen maailman piiriin. Yksilön suhteen voi kestää useita inkarnaatioita, ennen kuin minän kiinniottama ja alitajuiseen triaditajuntaan sisältynyt mentaali-idea tulee aluksi minän huomioimaksi, sitten pohdinnan kohteeksi ja lopulta elämään sovelletuksi.

10.5 Emotionaaliset illuusiot ja mentaaliset fiktiot

¹Nimitykset ”emotionaaliset illuusiot” ja ”mentaaliset fiktiot” luonnehtivat näiden kahden maailman todellisuuskäsitystä. Niitä kutsutaan fiktioiksi, koska nämä havainnot eivät lainkaan vastaa mitään pysyvää todellisuutta. Emotionaalinen ja mentaalinen tajunta eivät voi edustaa pysyvää todellisuutta omissa maailmoissaan. Ainoastaan fyysinen ja kausaalinen tajunta kykenevät siihen. Emotionaalisuus ja mentaalisuus ovat yksinomaan subjektiivisuutta, ja myös näennäisen objektiivinen havainto on näissä maailmoissa illusorinen.

²Oikea käsitys vastaavasta aineellisesta todellisuudesta on siten vain fyysisellä ja kausaalisella järjellä. Emotionaalinen ja mentaalinen järki (selvänäköisyys) eivät kykene täsmälliseen, objektiiviseen havainnointiin.

³Objektiivinen fyysinen järki voi käsittää oikein fyysisen aineellisen todellisuuden, mikä johtuu siitä, että tämä todellisuus on saavuttanut kaikkein kiinteimmän aineellisen vastuksen, joka ei salli fyysisen tajunnan vaikuttaa itseensä, mikä mahdollistaa tarkan käsityksen.

⁴Ihmisen kyvyttömyydelle arvioida asioita on ominaista, että hän hyväksyy kaikenlaiset fiktiot. Tarvitaan vain joku haihattelijä, joka väittää omaavansa erityistietoa tai erityisen kyvyn, jolloin ihmiset kerääntyvät hänen luokseen ja ryhtyvät hänen seuraajikseen. Esimerkiksi Martinus, joka aivan suoraan väittää omaavansa ”kosmisen tajunnan” tietämättä, mitä tämä tarkoittaa: kaikkietävyyttä ja kaikkivoipaisuutta aurinkokunnan seitsemässä atomimaailmassa. Kuten kaikki, jotka eivät olleet hankkineet esoteerista tietoa, hänestä tuli emotionaalisen selvänäköisyytensä uhri. Emotionaalimaailmassa saa aina vahvistuksen omien mielikuvitusrakennelmiensa oikeellisuudelle. Siellä jokainen kuvittelija vakuuttuu omien kuvitteluidensa oikeellisuudesta, koska emotionaalimaailman aineessa niistä tulee objektiivisia ilmiöitä, joita kaikki saman selvänäkökyvyn omaavat voivat havainnoida.

⁵Illusorisuuden ja fiktiivisyyden avuttomiksi uhreiksi joutuvien logiikassa, terävä-älyisyydessä ja syvämietteisyydessä ei todellakaan tarvitse olla mitään puutetta. Jotkut heistä uskovat mielijohteisiinsa, toiset uskovat mielikuvitusrakennelmiinsa. Edellisessä tapauksessa kyseessä on profeetta, jälkimmäisessä filosofi. Ilman esoteriikkaa heidän on mahdotonta oivaltaa olevansa väärässä. Korkealle kehittyneet persoonallisuudet (humaniteettiasteella olevat), joilla on ylevät päämäärät, älykkyyttä ja kokemusta, voivat paljon helpommin kuin he luulevatkaan joutua huomaamattaan illusoidensa uhriksi. Periaatteessa he voivat olla nöyriä (oivaltaa riittämättömyytensä) ollen kuitenkin tyytyväisiä kykyynsä ja menestyksellisyyteensä. Virheen tai taipumuksen vaistomainen aavistaminen ja havaitseminen on ensimmäinen askel kohti vapautumista (kaikkein) petollisimmasta illusorisuudesta. Se, joka tässä onnistuu, kokee paljastuksia (saa uusia älyllisiä kokemuksia). Jotkut saattavat hyväksyä jopa järjettömyyksiä ja propagandavalheita jne., kunhan näiden takana on vaadittava, yleisesti tunnustettu auktoriteetti tai riittävän suuri joukko oppineita.

⁶Nämä professorit, jotka lukemattomin joukoin hyväksyivät fasismen, natsismin ja bolsevismin opit, nämä professorit, jotka vuosisatojen ajan hyväksyivät kaikenlaiset dogmit (vastoin tervettä järkeä) jne., ovat ehdottomasti saattaneet niin kutsutun auktoriteetin huonoon valoon,

aivan kuten keisarit, paavit jne. ovat osoittaneet, että valta sopii hyvin yhteen kaikenlaisen barbaarisuuden kanssa. Luetteloa voisi jatkaa. Mutta mitä hyötyä siitä olisi? Joukot nielevät päivän profeettojen järjettömyyksiä, niin kuin ne ovat aina tehneet. Hitunen psykologiaa ei olisi vahingoksi, sillä se on sitä, mikä puuttuu.

10.6 Viha – poistyyöntövoima

¹Poistyyöntävän perustaipumuksen omaavia monadeja esiintyy kaikissa aurinkokunnissa ja yleensä useammalla kuin yhdellä planeetalla aurinkokunnassa. Spontaanissa itsetehostuksestaan ne vastustavat yleistä tajunnankehitystä luomakunnissaan aiheuttaen jatkuvasti kasvavaa monadien välistä kitkaa (vihaa ja jakautumista) rikkomalla vapauden lakia ja ykseyden lakia, minkä täytyy johtaa kärsimykseen kylvön ja korjuun lain mukaan. Se, mitä olemme tehneet toisille, palautuu itsellemme.

²Eläinkunnassa yksilö on harjoittanut julmuuden ominaisuutta ja se on piilevänä ensitriadin alitajunnassa myös sen jälkeen, kun monadi on siirtynyt ihmiskuntaan. Planeetallamme kausalisoituneet yksilöt ovat 20 miljoonan vuoden aikana onnistuneet hankkimaan fyysisessä maailmassa barbaariasteella ja emotionaalimaailman alemmilla alueilla kaikki ajateltavissa olevat huonot ominaisuudet korkeaan prosenttimäärään. Nämä ominaisuudet on evoluution kuluessa korvattava niiden vastakkaisilla hyvillä ominaisuuksilla. Historia osoittaa riittävän selvästi, ja vielä selkeämmin oma aikakautemme, kuinka paljon barbaarisuutta on vielä jäljellä ihmiskunnassa ja missä enemmistö oleskelee kehitysasteikolla. Kaikki on vihaa, mikä ei ole rakkautta. Ihmisten välisessä kanssakäymisessä käy melko pian selväksi, missä suurin prosenttiosuus heidän piilevistä ominaisuuksistaan on. Ja koska nämä piilevät ominaisuudet heräävät nopeasti eloon uuden kosketuksen yhteydessä, ei ole ihmeteltävää, että barbaarisuus vallitsee edelleen niin sanotussa kulttuurissamme. Ne 15 prosenttia, jotka ovat saavuttaneet kulttuuriasteen ja humaniteettiasteen, on joukkojen hallitsema demokratia onnistunut hiljentämään, joten täydellinen tasa-arvo vallitsee.

³Viha (alempi emotionaalisuus) ei ainoastaan erota ihmisiä toisistaan ja estä sosiaalisten, poliittisten ja taloudellisten ongelmien ratkaisua, vaan tekee mahdottomaksi myös emotionaalisen vetovoimatajunnan hankinnan, joka vuorostaan on välttämätön essentiaalisen intuitio-tajunnan hankinnalle, jonka ensisijainen edellytys on ”rakastavainen ymmärtämys”.

⁴Joidenkin mielestä on turhaa yrittää osoittaa panettelu vääräksi. Jos ihmiset haluavat uskoa pahaa toisista, he tekevät sen, oli se totta tai ei. He tarttuvat jokaiseen tilaisuuteen saadakseen purkaa vihaansa, ei niinkään pahantahtoisuudestaan vaan siksi, että tähän liittyvät värähtelyt elvyttävät heidän emotionaaliverhonsa ja emotionaalitajuntansa, minkä jälkivaikutukset organismiin antavat (heille) toivottua virikettä. On myös sellaisia ihmisiä, jotka kieltäytyvät puolustamasta itseään. Jos ihmiset haluavat uskoa pahaa, uskoa ilkeään puheeseen, tulkita väärin sen, mitä he eivät käsitä ja suhtautua epäluuloisesti siihen, mitä he eivät ymmärrä, niin se on heidän oma asiansa. Esoteerikkaa kehoitetaan olemaan välittämättä siitä, mitä hänelle tapahtuu. Tämä kehoitus on perusteltu. Sillä esoteerikko ymmärtää, miten kieroutunutta kaikki on, ja hänestä tulisi pian elämään kelpaamaton, jos hän siitä jollain tavalla huolestuisi.

⁵Kosmos maailmoineen on muodostunut mahdollistamaan monadien tajunnankehityksen. Pieni määrä tervettä järkeä pitäisi riittää oivallukseen, ettei tämän kosmoksen luonutta rakkautta voi moittia siitä, että alempien luomakuntien monadit eivät tule toimeen keskenään, eivätkä voi elää toistensa kanssa rauhassa ja että ihmiset käyttäytyvät kuin hullut, vihaavat toisiaan sen sijaan, että auttaisivat toisiaan kehittymään ehkäisten siten omaa kehitystään.

10.7 Kyvyttömyytemme arvioida

¹Kausaaliverho on aluksi vain tyhjä verho. Vähitellen se täyttyy kausaalimolekyyleillä, jotka sisältävät olennaisen kussakin inkarnaatiossa hankituista kokemuksista, ominaisuuksista ja kyvyistä. Tietenkin vain murto-osa näistä molekyyleistä voi seurata inkarnoituvan kausaaliverhon (triadiverhon) mukana, minkä tähden uusi persoonallisuus on vain merkityksetön jäljennös koko kausaaliolennosta. Teemme suuren virheen, jos luulemme, että näkemämme orgaaninen verho vastaisi jollain tavoin sitä, mitä yksilö on, kun hän inkarnaationsa päätyttyä liittyy suureen, kokonaiseen kausaaliverhoonsa. Se, mitä näemme, on lähinnä karikatyyri. Lisätään tähän vielä se tosiasia, että me olemme tietämättömiä persoonallisuuden emotionaaliverhosta ja mentaaliverhosta ja niiden kapasiteetista, joka ilmenee vain epätäydellisesti organismissa sen yleensä valtavine rajoituksineen. Nämä rajoitukset määräytyvät horoskoopin mukaan ja riippuvat eetteriverhon laadusta, jolla muutoin on kyky havaita kaikki värähtelyt ja ilmaista ne. Myös sen jälkeen, kun monadista on tullut kausaaliminä, on sen mahdollisuus antaa kausaalisen kapasiteettinsa päästä oikeuksiinsa organismissa äärimmäisen rajoittunut. Siksi itse käsite ”ihmistieto” on vain osoitus tietämättömyyden röyhkeydestä ja ylimielisyydestä.

²Eräs virhe, jonka myös esoteerikot usein tekevät, on yritys arvioida minää ”persoonallisuuden” perusteella, siten inkarnaatioverhojen perusteella. Minä näissä verhoissa ja minä kausaaliverhossa (triadiverhossa) voivat olla kaksi täysin eri asiaa johtuen siitä, että minä ei ole oppinut hallitsemaan näitä verhoja niiden ”synnynnäisine” taipumuksineen. On totta, että minä saa kantaa vastuun myös verhoistaan, koska niiden taipumukset ovat monadin työtä edellisissä inkarnaatioissa. Tuhansien inkarnaatioiden aikana hankituista taipumuksista (ominaisuuksista) ei vapaudu niin helposti kuin ajattelemattomuus näyttää uskovan. Ei riitä, että toivoo olevansa vapaa. Arvioinnista tulee kuitenkin virheellinen ja usein julmalla tavalla epäoikeudenmukainen. Sellaisilla ”arvioinneilla” on seurauksensa, usein monessa suhteessa riippuen ”tehosta” (vaikutuksesta toisiin).

³Eräs 45-minä antaa seuraavan viisaan neuvon: ”Ota huomioon, että sinä et ole verhosi. Sano itsellesi: minun verhoni tahtovat tätä, mutta minä en.”

⁴Esoteerikko, joka on tutkinut ihmisen fyysisen, emotionaalisen ja mentaalisen verhon tajuntaa ja alkaa siten saada ensimmäisen pinnallisen orientoitumisen ”ihmisen psykologiaan”, ymmärtää, että on mahdotonta antaa mitään lopullisia lausuntoja edes itselleen läheisimmistä henkilöistä. Kun hän kuulee ihmisten juoruilevan toisistaan, hän voi vain hämmästellä yleistä psykologista typeryyttä. Yksinkertaisesti sanottuna se muistuttaa ”hölmöjen höpinää”. Silloin on vihdoinkin pelastunut tarpeelta olla millään tavoin huolissaan heidän arvioinneistaan.

⁵Koska ihmisellä ei ole mahdollisuutta todelliseen itsetuntemukseen tai arviointiin, mutta uskoo kuitenkin omaavansa edellytykset tähän, eivät epäoikeudenmukaiset arvoinnit tule koskaan loppumaan. Koskaan ei yksinkertaisesti saa luottaa siihen, että tulee ymmärretyksi.

⁶Jos esoteerikko yrittää arvioida auttaakseen lähimmäistään paremmin, hän tekee sen aina sillä itsestään selvällä varmuudella, että hänen arvionsa täytyy olla pinnallinen ja tilapäinen, koska se perustuu yksilön kaikenlaisten värähtelyjen vaikutuksen alaisina olevien verhojen spontaaneihin ilmenemismuotoihin.

⁷Yksilön elämänymmärtämyksen aste ja hänen tilapäinen tai jokseenkin pysyvä tunnetasonsa ovat huomioitavissa, mutta hänen arvostelukykinsä tasoa arvioidessa erehtyy helposti. Tämä taso on täysin erilainen elämän eri osa-alueilla, eikä yksilö ole koskaan täysin arvostelukyvytön kaikilla niillä.

⁸Ihmisten niin kutsutulla arvostelukyvyn tasolla on vain vähän tekemistä heidän piilevän arvostelukykinsä kanssa. Koska heidän (pakotetun kouluopetuksen kautta) hyväksymänsä hallitsevat fiktiojärjestelmät ovat riistäneet heiltä perustan todellisuusarvostelmille, on heidän todellisuusvaistonsa niin lamaantunut, että useimmat heistä näyttävät olevan alttiita kaikenlaisille kohtuuttomuuksille.

⁹Me syytämme ihmisiä siitä, etteivät he vastaa meidän odotuksiamme, vaikka meidän sen

sijaan tulisi pahoitella omaa elämäntietämättömyyttämme, puutteellista arvostelukykymme. Mutta se olisi vastoin omahyväisyyttämme.

¹⁰Jokainen hyvän korjuuinkarnaation kokenut on oppinut tuntemaan pääosin ihmisten hyvät ominaisuudet, ja muissa inkarnaatioissa usein heidän pääosin huonot ominaisuutensa. Ihmiskunnan kokonaisarviointi osoittautuu molemmissa tapauksissa erilaiseksi.

¹¹Yleisesti ottaen voidaan sanoa, että hyvät ominaisuudet hallitsevat kulttuuriasteella olevia. Alemmilla asteilla riippuu yksilön olosuhteista tai hänen hankkimastaan elämäncatsomuksesta, mitkä ominaisuudet pääsevat oikeuksiinsa.

¹²Sanonta ”tuntemalla itsesi tunnet muut” on kuvaavaa yleiselle psykologiselle yksinkertaisuudelle. Ilman perusteellista tutustumista johonkin yksilöön on virhe lähteä siitä, että katsoo hänen olevan samalla kehitystasolla ja omaavan saman itsellään olevan elämäncatsomuksen; toisin sanoen lähteä arvioidessaan oletetulta yhteiseltä tasolta. Edes 45-minut eivät voi tehdä varmoja arvioita kenestäkään, ennen kuin kyseinen yksilö on läpikäynyt ja joka suhteessa selviytynyt mitä vaikeimmista kokeista, Herakleen kahdestatoista urotyöstä. Sanontaa käytetään kai usein vastahyökkäyksenä itsepuolustuksessa.

¹³Toisten kokemuksista voimme oppia uskomattoman paljon, jos olemme hankkineet kuuntelemisen taidon. Menetämme paljon antamalla oman neroutemme loistaa.

¹⁴Ymmärtämys ilman oppineisuutta on merkki piilevästä tiedosta ja todella ”oppineen” ominaisuus.

¹⁵Ihmiskunnan nykyisellä kehitystasolla ihmisillä on yleisesti ottaen enemmän huonoja kuin hyviä ominaisuuksia piilevinä alitajunnassaan. Huonot ominaisuudet myös aktivoituvat paljon helpommin, minkä voi päivittäin todeta. Aivan erityisesti tämä ilmenee yleisen psykoosin aikoina. Se on havaittavissa myös seuraelämässä tai ystävien välisessä kanssakäymisessä. Näissä olosuhteissa hallitseva ”henki” vajoaa paljon helpommin alemmalle tasolle kuin nousee korkeammalle.

¹⁶Tietenkin opimme lopulta kaikista virheistämme. Monesti kuitenkin ajattelempa, että virheemme olivat todella tarpeettomia. Meidän olisi pitänyt tietää paremmin.

¹⁷Täysin epäonnistunut yleinen inhimillinen asenne on syyttää toisia omista virheistään. Tämän asenteen mukaan kaikki riidat, väärinkäsitykset ja vihamielisyydet ovat aina toisten aiheuttamia. Tämä todistaa tavanomaisesta itesokeudesta. Se, ettei näe omaa osuuttaan siinä, mitä tapahtuu ja kuinka hänelle itselleen käy, on elämänsokeutta ja hänen on aloitettava elämän aakkosten opettelu. Niitä eivät useimmat ole oppineet.

¹⁸Täydellinen kyvyttömyys arvioida ihmisiä oikein ilmenee monissa terävä-älyisten ja syvämielteisten psykologien, sosiologien, filosofien ja poliitikoiden niin kutsuttua kansallisuonnen käsittelyissä kirjoitelmissa. Herbert Tingsten antoi kirjassaan *Idékritik* näitä töitä koskevan loistavan yleiskatsauksen. Yhteenvetona voisi sanoa, että kaikilla kansakunnilla on omilla silmissään yleisesti katsoen samat ansiot ja viat ja että jokainen kansakunta katsoo omansa olevan kaikkia muita parempi jossakin olennaisessa suhteessa. Myös esoteerikko katsoo, että eri kansakunnilla on erityispiirteensä, idiosynkrasiansa. Kaikella on omalaatunsa, myös kollektiiveilla. Planeettahierarkian mukaan jokaisen kansakunnan tehtävänä on antaa aivan erityinen panoksensa tajunnankehitykseen. Mutta kestää kauan, ennen kuin tämä ymmärretään yleisesti. Kansalliseen ylpeyteen ei ole mitään aihetta. On valitettavaa, että kansakunnat useimpien ihmisten tavoin niin usein epäonnistuvat ”dharmaansa” toteuttamisessa. Perusvirhe on siinä, että universalismia ei pidetä myös kansallisuusmielisyyden ihanteena.

¹⁹Buchman (Caux) esitti siveysopissaan neljä ehdotonta vaatimusta, jotka naiviudessaan lähentelevät psykologista vähämielisyyttä. Kukaan ihminen ei kykene täyttämään mitään abso-luuttista vaatimusta. Mutta myös psykologit ovat edelleen kohtalokkaan tietämättömiä kaikesta ihmisen sieluelämää koskevasta, mistä niin psykoanalyysi kuin psykosynteesi ovat varoittavia esimerkkejä. Ihminen ei yksinkertaisesti kykene tutkimaan tajuntaa, ja jokainen teoriasta lähtevä tai johtopäätökseen johtava yritys epäonnistuu väistämättä. Sekä alitajunta että ylitajunta

(jotka ovat varsinainen tajuntaelämämme) ovat kaikenlaisen analyysin ulottumattomissa. Se, mitä psykologit luulevat löytävänsä, on sekä illusorista että fiktiivistä. Psykologiassa pätee vielä enemmän kuin filosofiassa, että tutkimuksen tie on hylättyjen virheiden tie. Mutta se on tie, jota ihmiskunnan on kuljettava, kunnes oppineet alentuvat tutkimaan esoteerisen psykologian todellisuussisältöä.

²⁰Tyypillistä psykologista lapsenomaisuutta ja itsesokeutta on niiden yksilöiden moraalinen närkästyneisyys, jotka päivittäin rikkovat sekä vapauden lakia että ykseyden lakia aavistamatta, että he ovat samalla kehitystasolla syyllistyneet samoihin tai kenties vielä pahempiin rikoksiin. Ei ole lainkaan mahdotonta, että ne, jotka närkästyvät lukiessaan Sokrateen kuolemantuomiosta, olivat hänen tuomareidensa joukossa tai ovat muina aikoina ja muissa olosuhteissa kantaneet polttoainetta niihin lukemattomiin polttorovioihin, joita katolinen kirkko sytytti polttaakseen harhaoppisia kerettiläisiä. On todellakin hyvin epätodennäköistä, etteivät he olisi olleet osallisina niihin kollektiivisiin rikoksiin, joita kristinuskolla on rikosrekisterissään (yhteensä noin 50 miljoonaa uhria planeettahierarkian tilaston mukaan).

²¹On yllättävää ja samanaikaisesti ilahduttavaa, kun tutustuu sellaiseen Schopenhaueria kohtaan osoitettuun ymmärtämykseen, jota Fredrik Böök osoittaa seuraavassa lausunnossaan yrittäessään tulkita elämän ja opetuksen välistä ristiriitaa.

²²”Nietzsche kirjoitti aikanaan kirjasen *Schopenhauer kasvattajana*, ja siinä hän viittasi ennen kaikkea siihen älylliseen riippumattomuuteen, häikäilemättömyyteen vilpittömyyteen ja rehellisyyteen, joka luonnehti mestarin teosta. Ajatuksen vapaudella, riippumattomuudella valitsevista mielipiteistä, joukkojen suggestioista, vallan kompromisseista ja hyvin tunnetuista etuisuuksista, ei ole koskaan ollut Schopenhaueria parempaa edustajaa. Hän joutui maksamaan kauhistuttavan korkean hinnan: ”eristäytyneisyyttä, ihmishalveksuntaa, ja lisäksi vielä ylimielisyyttä ja lähes patologista itsetuntoa, sillä vain tässä muodossa hän pystyi puolustautumaan häntä ympäröivää jäätävyyttä ja vihamielisyyttä vastaan. Mutta hän maksoi hinnan silmää räpäyttämättä ja hankki sen arvokkuuden, sen syvän vakavuuden, sen intohimoisen asiallisuuden, joka on älyllisen elämän aatelismerkki. Hänelle se merkitsi ajatuksen voittoa pyyteistä, vaistoista, tyrannimaisesta tahdosta.”

²³Jos nuo psykologiset typerykset, joita moralistit ovat, voisivat oppia jotain, he voisivat oppia tästä. Kuinka usein ovatkaan nerot joutuneet kalliisti maksamaan neroudestaan, koska he laiminlöivät olemuksensa muiden puolien kehittämisen, laiminlyöntejä, joista he ovat kärsineet enemmän kuin kaikki moralistit yhteensä!

²⁴Moralistit: Vihanasteella olevat ihmiset, sielun murhaajat, vahingoniloiset juorujen levittäjät, psykologiset typerykset.

²⁵Laurency on kirjoittanut paljon moralismista ja moralisteista. Mutta uskooko kukaan, että moralistit tunnistavat itsensä lukiessaan tämän? Se on totta, he sanovat, ja seuraavassa hetkessä he ovat unohtaneet lukemansa. Jos heillä olisi pienintäkään itsekritiikkiä, he eivät koskaan lausuisi yhtään pahaa sanaa toisesta ihmisestä. Tyypillinen moralisti aloitti huhujen levittämisen sanomalla: ”No, ei sillä, että minä olisin yhtään parempi, mutta ...” (mitäpä ei tekisi nauttiakseen toisten ihmisten mustamaalaamisesta?). Entä jos tehtäisiin laaja psykologinen tutkimus moralistien itsesokeudesta Lain suhteen? Ehkä voitaisiin löytää avain yleiseen itsesokeuteen.

10.8 Esoteerisen psykologian tutkimusalat

¹Esoteerinen psykologia on ennen kaikkea oppi olemassaolon tajunnan aspektista, oppi yksilöllistä ja kollektiivisesta tajunnasta, ihmisen erilaisista verhotajunnoista, verhojen erilaatuisista molekyylijatunnoista. Nykyinen tieteellinen psykologia on kaikesta tästä tietämätön. Vielä pahempaa; se kieltäytyy jopa huomioimasta tätä tietoa. Niinpä tulokset ovat sitten odotetun kaltaisia.

²Esoteerinen psykologia voisi selittää eron muistitiedon ja ideoiden havainnoinnin tuloksena saadun tiedon välillä. Se aikaansaisi täydellisen vallankumouksen myös pedagogiikkaan.

Nykyinen pedagogiikka tekee ihmisistä muistiorbotteja ja riistää heiltä kyvyn pohtia omatoimisesti ja työstää omia kokemuksiaan. Ihmiset kiistelevät siitä, mitkä mielipiteet ovat oikeita, tietämättä, että parhaimmillaankin kyse on erilaisista fiktiojärjestelmistä, jotka kaikki ovat yhtä alkeellisia.

³Esoteerinen psykologia käsittelee täysin eri asioita kuin länsimaiden tieteellinen psykologia. Tekijät, joita esoteerikko pitää perustavanlaatuisina yksilön arvioinnissa, ovat sellaisia, joiden olemassaoloa tiede ei edes aavista.

⁴Jotta ihmisen voisi arvioida oikein, täytyy olla tietoa hänen viidestä verhostaan ja niiden tajunnasta, verhojen laadusta ja niiden elävöityneistä keskuksista, verhojen departementeista, monadin omalaadusta (involuutiassa ja alemmissa luomakunnissa hankitusta) ja aiemmista inkarnaatioista, hankituista (piilevistä) taipumuksista (ominaisuuksista ja kyvyistä) ja siitä, kuinka paljon kaikesta tästä on aktualisoitunut uudelleen nykyisessä inkarnaatiossa, sekä lisäksi ihmiseen vaikuttavista ”kosmisista värähtelyistä”.

⁵Energiat virtaavat alas korkeammista maailmoista ja palaavat ikuisessa kiertoliikkeessä takaisin. Energioita virtaa verhojen läpi korkeammista verhoista ja verhojen maailmoista. Jos nämä energiat saavat luonnollisen purkautumisensa oikeiden verhokeskusten kautta, ihminen tuntee itsensä terveeksi ja vapaaksi komplekseista. Mutta jos erilaisten energioiden välille syntyy kitkaa, on seurauksena häiriöitä verhojen aineissa ja tajunnoissa: tajunnallisia ristiriitoja ja kaikenlaisia vikoja yhdessä tai useammassa verhossa ja lopulta myös organismissa.

⁶Verhot voivat kuulua eri departementteihin ja vaikutukseltaan vastakkaisia.

⁷Verhojen taipumuksia voivat vahvistaa horoskoopivärähtelyt (”huono korjuu”), ympäristön värähtelyt, ”kelpaamaton” organismi, sopimattomat verhodepartementit jne.

⁸Verhojen departementit osoittavat, mihin 49:stä (7 x 7) olemassa olevasta tyypistä yksilön viisi eri verhoa kuuluvat. Kaikki viisi voivat kuulua eri departementteihin.

⁹Inkarnaatioiden lukumäärä osoittaa kausaaliverhon iän. Yksilön kehitystie (hänen omalaatunsa ehdollistama), hänen saavuttamansa kehitystaso, hänen eetteriverhonsa laatu ja hänen eetteriverhonsa keskusten toimivuus (mitkä keskuksat toimivat ja miten ne toimivat) ovat myös yhteydessä hänen kausaaliverhonsa ikään.

¹⁰Niin sanotut kosmiset värähtelyt ilmenevät horoskoopeista, jotka on laadittava kaikille viidelle verholle. Nykyaikainen eksoteerinen astrologia pyrkii laatimaan horoskoopeja ihmisen organismille, mutta se ei pysty laatimaan horoskoopeja neljälle muulle verholle.

¹¹Edellä olevasta käynee selväksi, miten äärimmäisen mahdotonta inhimillisen tieteen on tutkia ihmisen tajunnan aspektia. Tämä edellyttää yksilöitä, jotka ovat hankkineet kausaalitajunnan (kausaalisen objektiivisen tajunnan). Tällaisia yksilöitä on inkarnoituneina ihmiskuntaan, mutta he eivät tietenkään tee itseään tunnetuksi ihmiskunnalle, jonka auktoriteetit osoittavat vain halveksuntaa sellaisia ”huijareita” kohtaan tai jonka yhtä arvostelukyvottomat uskovaiset vannovat mestarin sanoihin sen jälkeen, kun he ovat ymmärtäneet suurimman osan niistä väärin.

¹²Se, mitä seuraavassa kerrotaan, voi ehkä jossain määrin auttaa valmistelemaan näiden esoteeristen psykologioiden ja heidän tutkimusteemojensa ymmärtämistä niissä valitettavasti vielä hyvin harvoissa ihmisissä, jotka ovat kiinnostuneita esoteriikasta ja joilla on tarvittavat edellytykset sen piilevän tiedon elvyttämiseksi, joka saattaa olla hautautuneena syvälle heidän alitajuntansa kerrostumiin.

¹³Kaikki on samanaikaisesti ainetta, energiaa ja tajuntaa. Se on olennaisesti ainetta alemmissa ainelajeissa ja alemmissa molekyyli-lajeissa ja olennaisesti energiaa korkeammassa lajeissa. Tämä ilmenee eri tavoin eri departementeissa. Lisätään tähän vielä, että tajunta on ekstrovertti tai introvertti riippuen siitä, onko kyseinen departementti pariton vai parillinen, ja myös siitä, millaisesta molekyyli- ja atomilajista on kyse. Näiltä osin kaikki on vielä tulevaisuuden esoteerisen psykologian löydettävissä. Planeettahierarkia on antanut meille perustiedot todellisuudesta (kolme aspektia, verhot, maailmat jne.). Ihmiskunnan tehtävänä on etsiä ja löytää nämä todellisuudet ihmisen maailmoissa (47–49), ensinnäkin maailmoissa.

¹⁴Tiede ei ole vielä kukaan havainnut, että tajunnan ilmentymät ovat samanaikaisesti aine-energioita. Monenlaisia sairauksia syntyy, kun nämä energiat eivät saa tarkoituksenmukaista purkautumistietä, vaan kulkevat omia ratojaan vähimmän vastuksen lakia noudattaen. Ne voivat vaikuttaa mihin tahansa elimeen, myös hermostoon, niin että helposti syntyy ylistimulaatiota.

¹⁵Energiat löytävät tiensä pääasiassa jo elävöityneisiin keskuksiin (pallean alapuolella oleviin), napakeskukseen tai ristiluukeskukseen. Tämä johtaa helposti (napakeskuksessa) hyödyttömän tunne- tai mielikuvituselämän aktivoitumiseen tai (ristiluukeskuksessa) seksuaalisuuden liialliseen stimulointiin.

¹⁶Lakkaamatta aktiiviset ihmiset saavat yleensä purkautumistien energioilleen, samoin kuin ne, jotka elävät luovaa elämää (tieteen, filosofian, kirjallisuuden, taiteen jne. aloilla: kaulakeskus).

¹⁷Ihmisen verhot (eetteriverho, emotionaaliverho ja mentaaliverho) läpäisevät ulkopuolelta virtaavat värähtelyt, jotka vaikuttavat verhojen aiemmissa inkarnaatioissa hankkimiin taipumuksiin. Monadin on opittava hallitsemaan näitä taipumuksia, samoin kuin triadin alitajunnasta tulevia impulsseja. Niin kauan kuin ulkopuolelta tulevat värähtelyt ovat voimakkaampia kuin monadin omat värähtelyt, monadi on voimaton ja verhojensa orja.

¹⁸Näillä kahdella nimityksellä, ”hyve” ja ”pahe”, on erityiset esoteeriset merkityksensä. Hyve on tulos silloin, kun monadi on oppinut hallitsemaan kaikki inkarnaatioverhojensa taipumukset, pahe on tulos niin kauan kuin nuo taipumukset ovat vahvempia kuin monadi (monadi on niiden orja).

¹⁹Jokaisella verholla samoin kuin organismilla on taipumuksensa. Jos ne vuorotellen hallitsevat ihmistä, elämäntietämättömyys puhuu, ”jakautuneesta persoonallisuudesta”.

²⁰Elämästä tietämätön ihminen on eri verhojensa luontaisen tajunnan uhri. Minä ei halua tuntea pelkoa, vaan emotionaaliverhon värähtelyt tempaavat sen mukaansa ja se samaistuu niihin. Ihmisen on opittava toteamaan näiden värähtelyjen olemassaolo ja olla sitten piittaamatta niistä, kieltää niiltä kaikki huomio. Niiden torjuminen on niiden vahvistamista. Sellainen taistelu on eräs teologisen ja moraalisen psykologian monista luonnottomuuksista.

²¹Se, että sallimme toisten ärsyttää tai loukata meitä, on osoitus kyvyttömyydestämme hallita emotionaaliverhon tajunnansisältöä. Me sallimme heidän saada valtaa meihin ja hallita tajuntaamme. Tällä tavoin osoitamme itsemäärävyiden puutetta. Virhe, jonka monet tekevät, on taistella verhojen sisältöä vastaan tällaisissa tilanteissa. Silloin se vain vahvistuu, koska sitä tarkkaillaan. Anna verhon raivota niin kuin se haluaa ja suuntaa tarkkaavaisuutesi johonkin muuhun.

²²Vastaava pätee myös muihin tunteisiin, esimerkiksi pelkoon. Pelkoa vastaan on mahdotonta taistella. Silloin se vain vahvistuu. Ajattele jotain muuta. Meidän on opittava elämään verhojemme kanssa, eikä olla riippuvaisia niiden tajunnansisällöstä. Jos jokin verho on aktivoitunut sopimattomasti, siirrämme huomion toiseen. Meillä on aina kolme verhoa valittavana: fyysinen, emotionaalinen ja mentaalinen.

²³Psykologit väittävät, että kahta asiaa ei voi ajatella samanaikaisesti. Sen voi kuitenkin tehdä, ja oppilaille opetetaan, miten se tehdään: huomio on suunnattava samanaikaisesti ulospäin ja sisäänpäin. Edellisessä tapauksessa viitataan eetteriverhon tajuntaan, jälkimmäisessä mentaaliverhon tajuntaan. Mutta tietenkin tämä edellyttää, että yksilö on kehittänyt mentaalitajuntaa tässä verhossa. Useimmat eivät tähän kykene. Heidän mentaalitajuntansa on emotionaalimolekyyleissä.

²⁴On valitettavaa, ettei vielä kukaan ole ilmaantunut yhtäkään esoteerista psykologia selvittämään erilaisia eetterisiä, emotionaalisia ja mentaalisia tajunnanlajeja neljässä eri aggregaatioverhossa (neljässä eetterisessä, seitsemässä emotionaalisessa, neljässä mentaalisessa ja kolmessa kausaalisessa lajissa). Erityisesti mentaalitajunnan suhteen vallitsee valitettava tietämättömyys. Neljää mentaalista lajia on kutsuttu ”konkreettisiksi” ja kolmea kausaalista lajia ”abstrakteiksi”. Ja sitä kutsutaan psykologiaksi!

²⁵Psykofysiologit tekevät suuren asian siitä, että he väittävät löytäneensä useamman kuin ”viisi” aistia. Tosiasiassa niitä on vain viisi. Se, mitä nuo fysiologit ovat löytäneet, ovat tajunnan erilaisia reagoititapoja organismissa. Aisteja on kaiken kaikkiaan seitsemän, mutta kaksi niistä on vielä kehittymätöntä kaikilla muilla kuin niillä, jotka ovat itse kehittäneet niitä menetelmällisesti ja järjestelmällisesti. Nämä viisi aistia ovat olemassa myös ihmisen eetteriverhossa, emotionaaliverhossa ja mentaaliverhossa. Kausaaliverhossa on seitsemän aistia, kun monadi on vihdoinkin hankkinut täyden kausaalisen subjektiivisen ja objektiivisen itsetietoisuuden kausaaliverhossaan.

²⁶Me vaikuttamme huomaamattamme ympäristöömme emotionaali- ja mentaalivärähtelyilämme.

²⁷Ne, joiden huomio on hetkellisesti suuntautunut vastaavalle aaltopituudelle, voivat havaita värähtelyt, joita aktiivinen tajunta sinkoaa emotionaalimaailmaan. Tuotetut ”ajatusmuodot” (emotionaaliset ja mentaaliset ainemuodot) jäävät kuitenkin valmistajansa emotionaaliverhoon väistämättömällä vaikutuksella: myrkyttäen (vihaa herättäen), tylsistyttäen tai terävöittäen älyä.

²⁸Okkulttisissa lahkoissa opetetut meditaatiomenetelmät eivät suinkaan ole vaarattomia, koska niiden laatijat eivät ymmärrä, että he ovat tekemisissä energioiden kanssa, eivätkä tiedä, miten niitä tulisi käsitellä. Kun tieto todellisuuden kolmesta aspektista on nykyään julkisuuksessa, heidän tulisi olla varovaisempia meditaatiomenetelmiensä suhteen. Ihminen on tiedostamaton maagikko, tietämätön siitä, että tajunnanilmaisuus on samanaikaisesti energiailmaisuus, joka vaikuttaa aina jonkinlaiseen aineeseen. Näin ollen kaikki ihmiset ovat maagikkoja, tiesivätpä he sen tai eivät. Ihmisten toiminnan vaikuttimien mukaan ihmiskunta voidaan jakaa valkoisiin, mustiin tai ”harmaisiin” maagikkoihin.

²⁹Telepatian (emotionaalimaailman ja mentaalimaailman värähtelyjen vastaanottokyvyn) ansiosta me saamme paljon lahjaksi. Tietämätön uskoo ajatelleensa asian itse ja pitää itseään erittäin viisaana, mikä on aina tietämättömyyden osoitus ja ilmenee tietävälle typeryytenä. Mentaalisesti ”helposti liikuttuva”, voi vetää puoleensa ohimeneviä mielijohteita toisilta. Aivan liian monet joutuvat näiden päähänpistojen uhreiksi ja pitävät niitä omina neronleimuksinaan.

³⁰Ideoiden maailmasta tulevat ideat ilmenevät vallankumouksellisina intuitioina, ”ilmestysinä” ollen jotain täysin muuta kuin emotionaalisesta tai mentaalisesta ylitajunnasta (ei vielä itseaktivoituilta tajunnanalueilta) tulevat ”innoitukset”.

³¹Ruotsalainen psykosyntetikko Poul Bjerre osoitti ymmärtävänsä erään esoteerisen perusidean, kun hän esitti ajatuksensa erillisen minän laajenemisesta yhteisminäksi ja kaikkiminäksi.

³²Jokaisessa uudessa inkarnaatiossa yksilö–monadi menettää tajunnanjatkuvuutensa, jolloin hänen on uusissa aivoissaan yritettävä elvyttää menettämänsä minätajunta. Tämä merkitsee sitä, ettei hän tiedä, kuka hän on, mitä hän on ollut, mitä hän on oppinut ja mihin hän on kyennyt. Hänen on aloitettava alusta ja työskenneltävä takaisin aiemmin saavuttamalleen kehitystasolle. Hän on katkera siitä, että hänen on ”korjattava sitä, mitä hän ei ole kylvänyt, koska hän on toinen yksilö”. Tältä osin eksoteerinen buddhismi on tulkinnut Buddhan opetuksen täysin väärin ja idiotisoitunut sen. Se todistaa, kuten aina, että vain esoteriikka voi antaa järkevät selitykset elämän tosiasioille.

³³Jokaisessa inkarnaatiossa yksilön on hankittava alusta alkaen uudelleen kaikki se, mikä hänellä on piilevänä. Tämän uudelleenhankinnan tahti on yksilöllinen: 3, 7, 14, 21 vuotta, edellyttäen, että hänet on varustettu tarkoituksenmukaisilla inkarnaatioverhoilla ja että hän kasvaa sopivassa ympäristössä. Tästä käy selväksi, ettei ihmisillä ole mahdollisuutta arvioida yksilön kehitystasetta, ja että he kykenevät harvoin arvioimaan omaansa ennen humaniteettiasteen saavuttamista. Ennen oppilaisuusasteen saavuttamista heidän tulisi kyetä ratkaisemaan oman kausaaliverhonsa ja triadiverhonsa departementtikuuilu.

³⁴Muinaiset opettajat puhuivat (seitsemän vuoden) ikäkausista. Huomattavasti myöhemmin tiede saattoi todeta, että kaikki organismin solut uusiutuvat seitsemän vuoden sisällä. Se kykeni

havaitsemaan myös muita seitsemän vuoden syklien mukaisia muutoksia, esimerkiksi murrosiän 14-vuoden iässä. Mutta esoteerikko ei tarkoittanut aineaspektia vaan tajunnan aspektia. Pedagogit ovat todellakin havainneet kypsytyksen lisääntyvän 7, 14 ja 21 vuoden iässä. Esoteerinen psykologia toteaa lisämuutoksia 28, 35 ja 42 vuoden iässä. Jälkimmäisiä kutsutaan ”siirtymävaiheiksi”, ja ne merkitsevät usein jossain suhteessa tehtäviä päätöksiä ja korkeammilla asteilla oleville ne ilmentävät huomattavia ”vapautuksia”.

³⁵On tärkeää erottaa toisistaan kosketus tietynlaiseen tajuntaan ja siihen liittyvä subjektiivisen ja objektiivisen itsetietoisuuden aktivoituminen. Korkeammalla emotionaaliasteella (mystikkoasteella) saavutetaan yhteys kausaaliverhon ykseyskeskukseen (47:2). Mentaaliasteella saavutetaan yhteys tietokeskukseen (47:3). Yhteys on aktivoitumisen edellytys. Aktivoituminen on osaksi tiedostamatonta, osaksi tietoista. Keskukset aktivoituvat tiedostamatta elämänlakeja soveltamalla. Tietoinen aktivointi on prosessi, jota ohjataan yksilöllisen meditaatiomenetelmän kautta ja josta yksilö planeettahierarkian oppilaana saa tiedon.

³⁶Jos ihminen voisi tavoittaa syvimmällä sisimmässään olevat vaikuttimet, hän huomaisi, että hänen itsepetöksensä on lähes sataprosenttinen. Hän arvioi itseään hyvien toiveidensa ja tavoitteidensa mukaan, eikä huomaa niiden pinnallisuutta. Alitajunnan valta on suurempi kuin mitä ihmiskunta nykyisellä kehitystasollaan kykenee arvioimaan.

³⁷Jokainen inkarnaatio tallettaa ikään kuin uuden tajunnankerroksen alitajuntaan. Psykiatrien suuren kiinnostuksen kohteena oleva ”jakautunut persoonallisuus” voi johtua siitä, että eri verhotajuntojen välinen valta-asema vaihtelee valvetajunnassa tai siitä, että yhteys eri tajunnankerrostumiin vaihtelee.

³⁸Se on pitkä ja vaikea kamppailu, jota minän on käytävä ”itseään vastaan”. Emotionaaliverholla ja mentaaliverholla on tottumuksensa ja taipumuksensa, automatisoituneet reaktiotapansa. Uusi, parempi oivallus tuo mukanaan lakkaamattoman valtataistelun valvetajunnassa olevan minän ja sen alitajunnan välille.

³⁹Alitajunnan valta on ongelma, joka herätti myöhään psykologien kiinnostuksen. Kaikki valvetajuinen vajoaa alitajuntaan ja sisältyy siellä komplekseihin. Tästä syystä viisas on varovainen sen suhteen, mihin hän suuntaa huomionsa.

⁴⁰Jos tahtoo yksinkertaisella tavalla havainnollistaa esityksen yksilön ”sielunelämässä” tapahtuvasta ”ideoiden kamppailusta”, voitaneen lähteä valvetajunnan hyväksymästä elämäntarkastuksesta sen suhteessa alitajunnan lukuisten inkarnaatioiden aikana saamiin kokemuksiin, koostuneina synteiksi, moninaisiksi usein toisiaan vastaan taisteleviksi komplekseiksi sekä edelleen sen suhteessa ylitajuihin mentaalitajunnan mentaalimaailmassa sieppaamiin ideoihin. Kyseessä on ikään kuin kolme erilaista ”järjestelmää”, jotka käyvät taistelua valta-asemasta. Ja yleensä alitajunta selviytyy voittajana.

⁴¹Komplekseista johtuvia estoja tutkittaessa on jätetty huomioimatta, että itsekkyyks ja viha ovat näiden estojen syitä ja että epäitsekkyyks ja vetovoima purkavat kaikki sellaiset ei-toivotut estot.

⁴²Alitajunnassa piilevä opittu on epäilemättä tiedon edellytys. Mutta se ei tarkoita, että tämä tieto olisi täsmällistä, vaan ainoastaan, että aiemmin hallitsematonta ei voi välittömästi käsittää, vaan että se on vähä vähältä toisiinsa sidottujen johtopäätösten tai toisiinsa liitettyjen tosiasioiden kautta asteittain omaksuttava. Piilevä tieto on jo aiemmin työstetty, joten tämä vaivalloinen työ on jo tehty. Monet pitävät tätä nopeaa omaksumista ”nerokkuuden” merkinä tai todisteena opitun yhdenmukaisuudesta todellisuuden kanssa tai osoituksena inspiraatiosta. Ei edes mentaalinen selkeys (kuten Spinoza ajatteli) ole todiste oikeellisuudesta. Vain kausaali-ideat ovat täsmällisiä.

⁴³”Etsijöitä on monenlaisia. Esoteerisesti etsijöinä pidetään niitä, joilla tieto on piilevänä ensitriadin alitajunnassa ja jotka vaistomaisesti etsivät, kunnes he ovat löytäneet sen uudelleen. Yleensä heistä on uusissa inkarnaatioissa tullut skeptikkoja, ja he pysyvät skeptikkoina, jos he

eivät onnistu löytämään tietoa. Tämä vaistomainen varmuus on jotain muuta kuin tavanomainen uudelleenmuistaminen uusiutuneen kosketuksen yhteydessä, kuten esimerkiksi silloin, kun protestantti kääntyy katolilaisuuteen, koska hän oli katolilainen edellisessä inkarnaatiossaan.

⁴⁴Sitä, mitä muisti oikeastaan on tai mistä se johtuu, ei voi koskaan selittää psykologialla, ainoastaan esoteriikalla.

⁴⁵Jokainen käsitetty tosiasia on mentaalimolekyyli, joka on tunkeutunut johonkin omanlaisensa aivosoluun, ja tarpeen tullen se voidaan muistikiyvyn avulla saada toistamaan sisältöään samanlaisilla värähtelyillä.

⁴⁶Huonolla muistilla voi olla monia syitä paitsi käsityskiyvyn heikkous, ymmärtämyksen riittämättömyys ja kiinnostuksen puute. Se voi johtua siitä, että mentaalimolekyyliä on vaikea saada lainkaan värähtelemään tai tarpeeksi voimakkaasti. Se voi johtua siitä, että mentaalimolekyyliä ei ole voitu säilyttää aivosolussa. Planeettahierarkian vastikään vihityille uskotaan aina tietoa, jota ei saa välittää ulkopuolisille. Jos he joutuvat kiusaukseen rikkoa vaitiololupauksensa, kyseistä tietoa sisältävät mentaalimolekyylit poistuvat automaattisesti. Tällaisen rikkomuksen toistumisen ”riski” ei tietenkään ole suuri, mutta teko on kohtalokas totuudenetsijän tajunnankehitykselle.

⁴⁷Myös tietynlaiset shokin aiheuttamat vammat voivat vaikuttaa muistikiyvyn eli aivosolujen kykyyn säilyttää mentaalimolekyyliä.

⁴⁸Suuri ero tiedon (käsittämisen) ja toteuttamiskiyvyn välillä on siinä, että kyse on energioista, joita meidän on opittava käyttämään oikealla tavalla oman kokemuksemme kautta: hankittava ne automaattisesti, käytettävä niitä automaattisesti ja automatisoitava ne, koska tietoa niistä ei voi antaa muille kuin ykseyteen liittyneille.

⁴⁹Ulkoinen vastaa sisäistä. Karkea puhe ja karkeat vitsit eivät ole hyväksyttäviä kulttuuristeella olevassa ympäristössä. Se on myös kulttuurin tunnusmerkki. Voimme hyvinkin tietää ja käsittää mitä kulttuuriin kuuluu, vaikka emme ole toteuttaneet kulttuuria. Toteutettuna kulttuuri merkitsee, että se on ”tila”, jotain, josta on tullut ”meidän luontomme”.

⁵⁰Optimismi ja pessimismi voivat tavallisissa tapauksissa olla persoonallisen temperamentin ilmauksia. Elämäkatsomuksen osalta voidaan varmuudella todeta, että ihmisellä ei nykyisellä kehitystasellaan ole edellytyksiä arvioida, kumpi näistä asenteista on oikeutettu. Kenelläkään, joka ei tiedä mitään todellisuudesta ja elämästä, tajunnankehityksestä eri tajunnanasteiden kautta jne., ei ole arviointiin vaadittavia tosiasioita. Ihmiset arvostelevat ulkonäön, fyysisen maailman ilmenemismuotojen mukaan, mutta ne eivät tarjoa mitään perustetta arvostelulle.

⁵¹Pessimisti voi kuitenkin olla oikeassa nykyhetken osalta. Hänen elämäkatsomuksensa on kuitenkin pohjimmiltaan virheellinen. Pessimismi lamauttaa ajattelun, tunteen ja toiminnan. Evoluutio on pessimismin kumoamista. Kaikki, mikä vähentää elämäniloa, on pahasta. Elämänviisas ei koskaan tuijota asioita, jotka synkistävät, vaikeuttavat, katkeroittavat.

⁵²Mikään ei opeta meitä niin paljon kuin epäonnistumisemme, jos otamme ne oikealla tavalla. Juuri epäonnistumisen kokemus opettaa yksilölle sen, mitä hänen oli tarve oppia. Epäonnistumisien täyttämä elämä voi olla arvokkain inkarnaatio.

⁵³Neroutta on monenlaista. Yleensä neroudella tarkoitetaan suvereenisuutta jollain tietyllä inhimillisten taitojen ja oppimisen alalla. Filosofiasta kiinnostuneet ajattelevat kai lähinnä mentaalisia neroja, joita on olemassa hyvin erilaisia. Useimmat näyttävät jättävän huomioimatta nerouden tuotteiden elinkelpoisuuden ja elämäntieteisyyden välisen olennaisen eron, niiden yhdenmukaisuuden todellisuuden kanssa, loogisen kestävyyyden ja vastakohtien välisen eron. Esoteerikko tarkoittaa ”neroudella” todellisuuden paljastajaa, siis yksilöä, joka on saavuttanut kausaaliasteen.

10.9 Tajunnankehitys

¹Ihmiset haluaisivat pidentää fyysistä olemassaoloaan loputtomiin ymmärtämättä, että he siten ehkäisisivät omaa kehitystään. He eivät oivalla, että heidän emotionaalitajuntansa koostuu illuusioista ja heidän mentaalitajuntansa fiktioista ja että on välttämätöntä, että he vapautuvat näistä, mikä on käytännössä mahdotonta, koska heitä ei voi saada oivaltamaan, että heidän illuusionsa ja fiktionsa ovat hyödyttömiä, vaan he pitävät niistä kiinni ikään kuin ne olisivat jotain muuta kuin kainalosauvoja, joiden varassa he raahautuvat eteenpäin.

²Jatkuva yhä uudelleen alusta aloittaminen lisääntyvine ymmärtämyksen edellytyksineen, mahdollisuus kykyjen kehittämiseen alati muuttuvissa olosuhteissa (tosin virheellisissä, mutta kuitenkin hieman järkevämmillä katsantotavoilla, koska ymmärtämys voi kasvaa jokaisessa uudessa elämässä), on ainoa tapa kehittää tajuntaa.

³Mitä pidemmälle tajunnankehitys etenee, sitä nopeammin kehitysvauhti kiihtyy. Se, mikä koko ihmiskunnan ollessa barbaariasteella saattoi vaatia kymmeniätuhansia inkarnaatioita, voi nykyään tällä asteella oleva yksilö saavuttaa parissa sadassa elämässä.

⁴Korkeamman tajunnanlajin hankinta on suhteellisen hidas prosessi ensimmäisestä vaistomaisesta hapuilusta täydelliseen subjektiiviseen ja objektiiviseen itsetietoisuuteen vastaavassa ainelajissa. Puhuttaessa yksilön tajunnanlajista tarkoitetaan sillä yleensä hänen hankkimaansa täydellistä subjektiivista tajuntaa. Esimerkiksi mystikko voi jossain määrin omata kausaalitajuntaa, vaikka tämä ei oikeuta kutsumaan häntä kausaalisesti tietoiseksi. Vasta kun ihmiskunnan auktoriteetit tunnustavat esoteriikan ”tieteeksi”, on järkevää laatia yksityiskohtainen terminologia tuntemattomien ainelajien, erilaisten prosessien jne., kaiken sen kuvaamiseksi, mikä on inhimillisen käsityskyvyn ulottuvilla.

⁵Koska koko kosmos on tajunnan suhteen jättäjäismäinen evoluutioprosessi, siitä seuraa, että kun yksilöstä on ylipäättään tullut kykenevä pohtimaan, hän jää väsymättömäksi etsijäksi ja toteuttajaksi saavuttaakseen yhä korkeampia tasoja, liittyäkseen yhä korkeampiin valtakuntiin. Tämä taipumus on kaikkien monadien perusvaisto, lakkaamaton, tiedostamaton pyrkimys kohti ymmärtämystä, alati kasvavaa kykyä hyödyntää niiden atomien tajunnanenergioita, jotka lakkaamatta virtaavat alas yksilön verhojen läpi, energioita, jotka toteuttavat kehittymisen. Tämä prosessi saattaa vaikuttaa äärettömän hitaalta. Mutta esoteerikko soveltaa muita aikakäsitteitä (vuosituhansia, miljoonia, miljardeja vuosia) ja esittää involvoitumista ja evolvoitumista, jotka jatkuvat lukemattomien elämänmuotojen kautta, kunnes tajunta herää ja etsii tietään.

⁶Yksilö vaikuttaa värähtelyillään paitsi omien verhojensa (triadiverhon jne.) tajuntaan, vaan myös kaikkeen ympäristössään olevaan aineeseen.

⁷Myös planeettahierarkian maailmat ja aineet ”dynamisoituvat” vähitellen yhä enemmän, ja sama koskee kaikkien korkeampien valtakuntien maailmoja ja aineita. Koko kosmoksesta tulee yhä tehokkaampi kehitysprosessi, myös alempien valtakuntien ainetajunnasta yhä helpommin aktivoituva, kehityksestä loppua kohti jatkuvasti kiihtyvä prosessi.

⁸Esoteriikan mukaan aine on synonyymi valolle, ja liike (energia) on synonyymi äänelle. Näille tosiasioille tieteellä on edelleen vähän käyttöä.

⁹Kaikki 49 atomimaailmaa osoittavat ulottuvuuksiltaan alhaalta päin laskettuna jatkuvasti kohoavaa kaikista spektrin väreistä ja kaikista sävelasteikon soinnuista koostuvaa asteikkoa. Kosmisille minuuksille koko kosmos on ainelajeja ja energialajeja ilmaisevaa värien ja sointujen sinfoniaa.

¹⁰Yritykset, joita on tehty emotionaalimaailman ja mentaalimaailman yhä ”hienostuneempien” värivivahteiden jäljentämiseksi fyysisillä väreillä, osoittavat, että tämä on mahdotonta.

¹¹Taidettaan jatkuvasti jalostamalla taiteilijat (maalarit, säveltäjät jne.) lähestyvät yhä enemmän kausaalimaailmaa ja ykseyden maailmaa, ja näissä maailmoissa heillä on käyttöä kehittämilleen kyvyille tietämättä panoksestaan maailmoissa, joissa kaikki värit ja soinnut ovat energioita. Tämä palvelkoon esimerkkinä siitä, kuinka jokainen omalaatu tietämättään kehittää kyvyn, joka kerran koituu ykseyden hyväksi. Jokainen yksilö on jotain ainutlaatuista, ja on

rikastuttavaa ajatella sitä panosta, jonka jokainen tulee antamaan omalla tavallaan kaikkien hyödyksi. Kohdatessamme minkä tahansa olennon, seisomme kuin ihmeen edessä ehtymättömien mahdollisuuksien kosmoksessa, jossa ei lopulta ole epäonnistumista.

¹²Kausaalienergiat, jotka virtaavat kausaaliverhosta alas ihmisen inkarnaatioverhoihin, saavat täysin erilaisia ilmaisuja riippuen siitä, mitä näiden verhojen keskuksia ne elävöittävät. Mainitut kausaalienergiat tulevat toistriadin kolmesta yksiköstä. Kun ihminen on hankkinut kyvyn hyödyntää ne oikealla tavalla, ne aktivoivat yhä korkeampien molekyyllilajien tajunnan, aluksi subjektiivisen tajunnan ja sen jälkeen objektiivisen tajunnan, kunnes yksilöstä on tullut kausaaliminä. Tämä on itsetoteutuksen perusta. Ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella (sen täydellisessä elämäntietämättömyydessä korkeammista valtakunnista, korkeammista maailmoista, ihmisen verhoista ja niiden eri keskuksista, tajunnanaspektista ja liikeaspekteista) on yksilö, joka ei tahdo seurata yleistä hidasta hölkkää miljoonien vuosien ajan, velvollinen oppimaan viidennen luomakunnan opettajilta, kuinka kehittyä nopeimmalla mahdollisella tavalla. Ketään ei pakoteta siihen. Jokainen päättää itse oman kehitysvauhtinsa. Vapauden lain mukaan tänä on yksilön ehdoton yksityinen päätös. Valitettavaa on vain se, että joukkojen oppaiksi asettuvat auktoriteetit voivat asenteellaan estää monia orientoitumasta todellisuuteen, vaikka nämä muutoin tarttuisivat tilaisuuteen hankkia elämäntietoa ja nopeuttaa siten tajunnankehitystään. Valitettavaa on myös se, etteivät auktoriteetit ole tietoisia vastuustaan ja sen seurauksista heille itselleen.

10.10 Osuutemme kosmisessa kokonaistajunnassa

¹Ilman tietoa inhimillisen tajunnan kehitysasteista on kaikki psykologia ja erityisesti kaikki ihmisten psykologinen arviointi perusteetonta ja yleisesti katsoen turhaa.

²Ihminen ei ole hyvä eikä paha. Ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella hän on erityisesti emotionaalisuuden ja mentaalisuuden suhteen alkukantainen olento. Moraali on enimmäkseen ihmisten arvostelua heidän vikojensa ja puutteidensa perusteella. Meissä kaikissa on enimmäkseen epätäydellisyyksiä, joskin erilaisia. Näiden puutteiden jatkuva esiintuominen vahvistaa emotionaalista poistyyntävyyttä (vihaa) kaikissa sen hirvittävän haarauneissa ilmaisumuodoissa ja myrkyttää kaikkien yhdessäoloa. Historia osoittaa, että kaikki ihmiskunnan suurmiehet kuuluvat halveksituimpiin, ettemme sanoisi vainottuihin.

³Kaikkien aikojen emotionaaliset nerot tai niin kutsutut pyhimykset, jotka ovat pitäneet itseään ”pahimpina syntisinä”, todistavat, että me koostumme enimmäkseen epätäydellisyyksistä. Enemmän kuin muut ihmiset he ovat vaistomaisesti olleet tietoisia puutteellisesta Lain tunteemuksestaan ja kyvyttömyydestään soveltaa omaamaansa tietoa.

⁴Kaikki monadit, olivatpa ne missä tahansa kehitysasteikolla kivikunnasta korkeimpiin jumaluuskuntiin, ovat osallisia kosmiseen kokonaistajuntaan ja muodostavat siinä suhteessa ykseyden. Tämä on universaalisen veljeyden perusta. Mitä korkeamman tason yksilö on saavuttanut, sitä selvemmin hän ymmärtää tämän merkityksen. Jos tasa-arvolla tarkoitetaan sitä, että kaikki ovat saavuttaneet saman kehitystason, tehdään perustavanlaatuisen virhe. Veljeys osoittautuu toiveena palvella siellä, missä voi, ja kaikkien poistyyntävyyden (vihan) ilmaisujen poissaolona. Mutta veljeys ei ole olevien eroavaisuuksien kieltämistä. Me ihmiset kykenemme niin vähään, mutta voimme aina osoittaa ystävällisyyttä ja osanottoa.

⁵Kaikilla olennoilla on ylitajunta, joka on yhteydessä kaiken elämän alkulähteeseen (mikä tahansa nimi sille annetaankin). Jumalakäsité on niin idiotisoitu, että nimityksen ”jumala” käyttäminen saa epäröimään. Elämäntietoiselle on olemassa korkeampia jumaluuskuntia lukemattomine yksilöineen. Universaalisen kollektiivitajunnan ansiosta olemme yhtä niiden kanssa. Ja kaikki yksilöt ovat tietyllä tavalla sidoksissa johonkin ryhmään jossakin näistä korkeammista jumaluuskunnista, joka huolehtii siitä, että ”Laki toteutuu” kunkin yksilön hyvän ja huonon kylvön suhteen. Mitään ei voi tapahtua yksilölle – ei hyvää tai pahaa – mitä hän ei ole ansainnut jossakin elämässä.

⁶Huolimatta valtavasta tietämättömyydestämme ja, mikä vielä pahempaa, virheellisistä

näkemyksistämme lähes kaiken suhteen meillä ihmisillä on voimavara ylitajunnassamme, vaikka emme ymmärrä sen merkitystä. Ihmisellä, joka luottaa Lakiin ja omaan tiedostamattomaansa, on siten luottamusta Elämään, ja tätä luottamusta meidän on kehitettävä. Käsityksemme Elämästä ovat tietenkin virheellisiä, uskoimmepa olevamme kuinka ”viisaita” tahansa. Meidän ei tarvitse laatia itsellemme oikeita käsityksiä, koska emme kykene siihen. Luottamus Elämään on se, mitä tarvitsemme. Kun olemme valmiita siirtymään seuraavaan korkeampaan luomakuntaan, saamme henkilökohtaisen yhteyden yksilöön, joka ”auttaa meitä ylittämään rajan tähän valtakuntaan”. Siihen saakka emme voi tietää keitä ovat ne, jotka valvovat meitä.

⁷Jokaisella ihmisellä on siten oma ylitajuntansa. Eikä mikään estä meitä pitämästä sitä persoonallisuutena, korkeampana minänämme, jos niin tahdomme. Tämä ylitajunta on meidän erityinen luottamushenkilömme. Ja se, mitä meillä on yhteistä sen kanssa, on meidän oma pieni salaisuutemme, johon kenelläkään ei ole oikeutta tutkia, ja josta meidän ei koskaan pidä puhua muille. Meidän toiveemme ja pyrkimyksemme, myös elämämme suunnitelmat, usein jopa oma käsityksemme olemassaolosta, todellisuudesta ja elämästä (jota muut eivät ymmärrä) ovat osa tätä salaisuutta, kaikki, mikä koskettaa tajuntamme keskeistä osaa ja sen kehitystä, sitä, mitä me sisimmässämme pyrimme ilmentämään. Juuri näin meidän tulee oppia vaikenemisen taito. Sillä pettämällä tämän salaisuuden riistämme itseltämme edellytykset aikomustemme toteuttamiseen. Tiedostamattomassamme oleva voimanlähde ehtyy, kun ”käännämme itsemme nurin”.

10.11 Ihmisen kolminkertainen tajunta

¹Ihminen on kolmen eri tajunnanlajin kokonaisuus: fyysisen, emotionaalisen ja mentaalisen. Yleensä jokin näistä lajeista on hallitseva riippuen (kehitysasetta lukuun ottamatta) horoskoopipivärähtelyistä, verhojen departementeista, fyysisistä olosuhteista ja niistä johtuvasta asenteesta ja ulkoisista vaikutteista. Myös sellaisilla tekijöillä kuin yksilön kuulumisella rotuun, kansakuntaan, uskontoon, sukupuoleen, yhteiskuntaluokkaan jne. on automaattiset vaikutuksensa. Esoteerisesti orientoitunut yksilö voi yhtä hyvin olla pääosin emotionalisti kuin mentalisti. Paljon riippuu siitä, onko hän ekstrovertti vai introvertti, onko esimerkiksi viides tai kuudes departementti hänen inkarnaatioverhoissaan hallitseva.

²Monet korkeammilla asteilla olevat elävät pääasiassa introvertisti emotionaali- tai mentaalitajunnassaan, vain hetkittäin ekstrovertisti fyysisen tajun objektiivisessä käsityksessä aineellisesta todellisuudesta.

³Edes psykoanalytikoilla ei ole vielä selviä käsitteitä objektiivisen tajun ja subjektiivisen järjen välisestä erosta.

⁴Ihmiskunnan nykyisellä kehitysstasteella useimmilla on kuusi fyysistä (49:2-7), viisi emotionaalista (48:3-7) ja kaksi mentaalista (47:6,7) molekyyli- ja ylitajuntaa. Lisäksi on minän valvetajunta, kollektiivinen alitajunta ja ylitajunta. Länsimaiselta psykologialta puuttuvat kaikki edellytykset arvioida inhimillistä ”sielunelämää”, puhumattakaan ylitietoista ”hengellistä elämää”.

⁵Monet tekevät vakavan virheen laiminlyömällä tunne-elämänsä (korkeamman emotionaalitajunnan, 48:2,3) kultivoimisen, sillä vain korkeamman emotionaalitajunnan ansiosta essentiaalitajunta (46) voi aktivoitua kausaaliverhon ykseyskeskuksen kautta (47:2). Korkeampi mentaalisuus aktivoi alimman kausaalitajunnan (47:3), ja lajien 47:2 ja 47:3 energioiden yhteisvaikutus aktivoi lajin 47:1.

⁶Triadiverhossa oleva monadi-ikiatomi-yksilö-minä hyödyntää sekä mentaaliverhoaan että emotionaaliverhoaan samoin kuin fyysisiä verhojaan. Vain osa monadin korkeammassa verhoissa toteuttamasta aktiivisuudesta ulottuu alas aivojen tajuntaan. Meditaation tarkoituksena on ”tuoda alas aivoihin” se, mikä on edelleen ”ylitietoista”, mutta mikä voidaan tehdä tietoiseksi. Paljon voidaan tuoda esiin valvetajuntaan: kaikki se, minkä olemme ohikiitävästi havainneet (lukeneet, kuulleet tai nähneet), mutta mitä emme ole koskaan pohtineet, kaikenlaiset vaille huomiota jättämämme ”aavistukset”. Siinä on tärkeää tutkia tarkoin kaikenlaiset mie-

leenjohtumat, jotka kritiikittömästi hyväksymme tosiasioina, sellaiset asiat, jotka ovat yhdenmukaisia meidän ominaispiirteidemme kanssa ja vaikuttavat todennäköisiltä tai ilmeisiltä.

⁷Mentaali-ideat, joita mentaaliverhon mentaalitajunta (sitä ei aivoissa oleva mentaalitajunta) on sisällyttänyt, ovat tosin energialla latautuneita toimivia mentaalimolekyyliä, mutta aivojen vastaanottokyvystä riippuu, kuinka kauan kestää, ennen kuin mentaali-idea on päässyt tunkeutumaan aivosoluihin. Jos tämä idea vaikuttaa yksilöstä epätodennäköiseltä, epätodelliselta, niin silloin voi kestää monta vuotta, ennen kuin hän on elämäkokemuksen kautta hankkinut idean vaatiman ymmärtämyksen.

⁸Asia ei suinkaan ole niin kuin psykologit näyttävät ajattelevan, ettei kahta (tai useampaa!!) asiaa voi suorittaa samanaikaisesti tekemättä niitä hyvin. Se on asia, joka esoteerikon on opittava. Eri verhojen tajunnat (fyysinen, emotionaalinen, mentaalinen ja kausaalinen) voivat samanaikaisesti työskennellä jokainen erikseen (minätajunnan valvonnan alaisina). Se uskon-psykologi erehtyi, joka luuli, ettei mystikko voinut samanaikaisesti ”ajatella jumalaa” (harjoittaa meditaatiota) ja suorittaa tehokkaasti fyysisistä tehtäväänsä.

10.12 Tunne

¹Psykologit eivät ole vieläkään voineet löytää oikeaa määritelmää ”tunteelle”. Eräs hyvin yleinen näkemys on, että tunne olisi samaa kuin ”irrationaalinen mielenliikutus”. Tunteessa yhdistyvät ”dynaaminen tahto” (halu) ja järki, jossa halu on hallitseva.

²Tunne on ajatuksen värittämää halua. Mielikuvitus on haluperäistä ajattelua. Molemmat kuuluvat emotionaalisuuteen. Vaikka mielikuvitusta voi esiintyä myös alemmassa emotionaalisuudessa, luetaan se kuitenkin esoteerisesti korkeampaan emotionaalisuuteen, koska mentaalisuus luonteensa mukaisesti hallitsee korkeampaa emotionaalisuutta. On kuitenkin selvää, että myös poistoyöntövoima (viha) voi käyttää mielikuvitusta.

³Tulevaisuuden esoteerinen psykologia tulee osoittamaan yksityiskohtaisemmin tunteen neljä pääasiallista lajia, jotka vastaavat neljää alemmaa emotionaalista molekyyllilajia (48:4-7). Nämä neljä päälajia voidaan jakaa edelleen alajakoihin. Mitä korkeampi molekyyllilaji, sitä enemmän siinä on järkeä, jolloin tapahtuu huomaamaton siirtyminen tunteesta mielikuvitukseen, joka on korkein ”järki” yli 90 prosentille ihmiskunnasta sen nykyisellä kehitystasolla. Emotionaalisuudesta vapautunutta mentaalisuutta ei tule esiintymään, ennen kuin emotionaaliverhon ja mentaaliverhon yhteenpunoituminen on lakannut.

⁴Kirjoitelmassaan *Om social orättvisa* (”Sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta”) Hägerström käsittelee ”intressejä eli tunteita” ja joku huomautti, että intressi ei ole tunne, vaan jotain ”rationaalista”. Psykologiassaan Hägerström sai vaikutteita Boströmilä, joka ilmeisesti oli selvillä siitä, että myös tunne saattaa olla ”rationaalinen”. Boströmiläiset puhuivat suorastaan ”filosofisista tunteista” osoittaen, että he olivat päässeet huomattavasti lähemmäs todellisuutta. Tunteen ei tarvitse olla järjetön. Järkevyys riippuu molekyyllilajista. Molekyyllilajeihin 48:4 ja 48:5 voi vaikuttaa laji 47:6, ja siinä tapauksessa tunteesta tulee yhä järkevämpi.

⁵Tunteilla tai ajatuksilla ei tietenkään tarvitse olla tarkkaa vastinetta todellisuudessa, niiden ei tarvitse mukautua siihen. Ne ovat värähtelyjä vastaavissa verhoissaan, ja vain harvoin ne johtuvat yhteydestä verhoissa olevaan objektiiviseen todellisuuteen.

⁶Edelleen hallitsee tunneajattelu, emotionalisoitunut mentaalisuus, edelleen hallitsevat mentaalivärähtelyt tunnevärähtelyjen vaikuttamina matkallaan mentaaliverhosta fyysiseen eetteriverhoon ja aivoihin emotionaaliverhon kautta.

⁷Joogit ovat päässeet pitkälle psykologisessa ymmärtämyksessään, mikä osoittautuu heidän ilmaisussaan: ”Vasta kun tunne-elämä on yhtenäistynyt, voi tahdosta tulla täysin tehokas. Emotionaaliasteella ”tahto” on emotionaalinen ja meditaatiossa syntetisoitujen emotionaalisten taipumusten tulos.

⁸Myös Goethe saattoi kirjoittaa ”Gefühl ist alles” (tunne on kaikki), mikä on osoitus vallitsevasta lähes täydellisestä psykologisesta tietämättömyydestä. Psykologisia perusongelmia ei

koskaan ratkaista introspektiivisellä (subjektiivisellä) tiellä. Ihmisen eri verhoissa esiintyvät ilmiöt ovat samanaikaisesti sekä subjektiivisia että objektiivisia. Ja sen, joka tahtoo ratkaista psykologisia ongelmia, täytyy omata vähintään kausaalinen objektiivinen tajunta, voidakseen tutkia näihin kuuluvien ilmiöiden aineaspektia ja liikeaspektia.

⁹Lausumallaan Goethe osoitti, ettei hän ollut päässyt ruusuristiläisen veljeskunnan (aidon veljeskunnan) alimpia asteita pidemmälle, eikä ollut siten kykenevä tulkitsemaan psykologisia ilmiöitä edustavia symboleja.

10.13 Äly

¹Mentaaliverhon tajunta on kaiken sen summa, minkä yksilö on käsittänyt ja työstänyt. Sen suorituskyky riippuu monadin kehitysasteesta. Toinen asia on sitten aivosolujen kyky tarpeellisten mentaalimolekyylien vastaanottamiseen.

²Psykologit eivät tiedä käytännöllisesti katsoen mitään mentaalitajunnasta. He eivät osaa erottaa ajattelua ja mielikuvitusrakennelmia toisistaan. Hyvin harvat ihmiskuntaa askarruttavat ongelmat vaativat mentaalitajuntaa. Mielikuvitus ratkaisee suurimman osan ongelmista, joita oppineet eivät lainkaan osaa ratkaista. Kirjallisuus (runous, romaani, draama), kaunopuheisuus on mielikuvituksen työtä.

³Puhdas mentaalisuus on vapaa vetovoimasta ja poistoyöntövoimasta, vapaa kaikesta, millä on tekemistä tunteiden tai mielikuvituksen kanssa. Niin kauan kuin emotionaaliverho ja mentaaliverho ovat punoutuneet yhteen, useimmat eivät kykene käyttämään ”puhdasta järkeä”, lainataksemme nimitystä, jonka filosofi Kant ymmärsi täysin väärin ja jota käyttämällä hän onnistui huijaamaan muutaman sukupolven filosofejä. Hänen järkensä ei ollut edes järkeä. Se oli harhautunutta mielikuvitusta.

⁴Esoteriikan mukaan äly on olemassa tuottaakseen jotakin uutta, ei kerätäkseen vanhaa kamaa. Jokainen yksilöllinen äly on jotain ainutlaatuista ja voi myös luoda jotain ainutlaatuista. Jos se ei ole sitä, se on emotionaalista mielikuvitusta eikä mentaalista perspektiiviä.

⁵Lähes kaikki on tutkimatta. Lähes kaikki vallitsevat ideologiat on korvattava todellisilla ideologioilla. Tutkimuskenttä on ääretön. Äly ei hyväksy mitään, mitä se ei ole itse tutkinut ja hyväksynyt. Se ei koskaan usko tietävänsä. Se joko tietää tai ei tiedä.

10.14 Tajunnanhallinta

¹Komplekseista puhutaan paljon, ja monet kärsivät niistä eivätkä tiedä, kuinka vapautua niistä. Heidän tulisi oppia näkemään, että yksilö ei ole verhonsa, että nämä verhot ovat yksilön välineitä, joita hänen oletetaan oppivan käyttämään järkevällä tavalla ja että yksilön ei pitäisi puuhailla verhojensa sisällön kanssa. Minä on monadi triadissa kausaaliverhossa (triadiverhossa). Monadin oikea tajunta ei kuulu inkarnaatioverhoihin ja niiden tajuntaan, vaan monadin tulisi pyrkiä hankkimaan tajuntaa kausaaliverhossaan, tajuntaa, joka on monadin käytettävissä, kun se lakkaa kiinnostumasta alemmista verhoistaan. Esoteerinen ilmaisu ”itsensä unohtaminen” tarkoittaa nimenomaan sitä, ettei puuhaa inkarnaatioverhojensa (kaikkein vähiten emotionaaliverhon ja mentaaliverhon sisällön) kanssa, vaan käyttää niitä tarvittaessa välttämättömiin toimintoihin ja elämän palvelemiseen. Omien tunteidensa, masennustilojensa jne. uhrina oleminen on riippuvaisuutta emotionaaliverhonsa sisällöstä. On olemassa tärkeämpiä asioita, joista kannattaa kiinnostua.

²Emotionaaliverhon tajunta on robottitajuntaa, josta tulee vain sitä aktiivisempi, mitä enemmän siitä tulee minän tarkkaavaisuuden kohde (havainnoitu vahvistuu, sillä energia seuraa havainnointia). Tämän tajunnan kanssa puuhatessa sen voi vahvistaa kiihkoksi, hysteriaksi ja tuskaksi, aina romahdukseen asti. Kieltäytymällä huomioimasta sitä vapautuu siitä vallasta, jonka se saa, kun minä samaistuu tunteisiinsa.

³Edes edistyneet ihmiset eivät onnistu vapautumaan riippuvuudestaan verhojensa sisältöön.

Tästä selviämiseksi mielenkiinto on suunnattava johonkin muuhun kohteeseen. Tämä voi osoittautua mahdottomaksi, jos elämäntyö on vaikeuksia aiheuttavan tajunnan piirissä. Goethe, joka oli suuri persoonallisuus, ei onnistunut vapautumaan emotionaalitajunnastaan juuri sen tähden, että hänen mielikuvitukselliset luomuksensa kuuluivat tälle alueelle. Näin on kaikkien ensiluokkaisten taiteilijoiden kohdalla, koska mielikuvitus on emotionaalinen kyky. Goethe etsi vapautusta filosofisten ja luonnontieteellisten opintojen kautta, mutta hänen kirjailijatoimintansa kuului kaunokirjallisuuden alaan, joten se piti häntä vankina.

⁴Samaistuessamme johonkin tunteeseen tai ajatukseen, me rajoitamme itseämme ja hypnotisoimme itsemme.

⁵Sen sijaan, että sanoisimme ”minä vihastuin”, meidän pitäisi sanoa ”vihan impulssi otti minut valtaansa.”

⁶Voimme hallita kaiken, mistä voimme vapauttaa itsemme. Kompleksien valta johtuu siitä, että emme voi huomata niitä ja siten erottaa niitä minätajunnastamme. Kun ne ovat tulleet ”paljastetuiksi”, ne ovat menettäneet voimansa.

⁷Eräs hyvä sääntö sille, joka tahtoo voittaa jonkin vian, on toistaa jatkuvasti itselleen: ”Minä en ole verhoni. Minä en tahdo tätä, vaikka verhoni tahtovat sitä.” Mitä useammin ja mitä tehokkaammin tätä toistetaan, sitä nopeammin tulee päivä, jolloin ”minä” voittaa.

⁸Itseanalyysia tehdessä ei tulisi koskaan olla kyse muusta kuin siitä, mikä pitäisi poistaa. Emme saa kiskoa esiin juuria sille, minkä on määrä kasvaa.

⁹Me jalostumme, me kehitymme, kun emme kiinnitä huomiota siihen, mikä pitäisi unohtaa, korvaamalla sellaiset tunteet ja ajatukset niillä, jotka edustavat niitä hyviä ominaisuuksia, jotka haluamme hankkia.

¹⁰Sisäinen tilamme on teatteri, jossa monet naamiot näyttelevät ja haluavat hallita.

¹¹Eri ikäkausinaan ihminen läpikäy ne tajunnankehityksen asteet, jotka hän on läpikäynyt ihmiskunnassa oleskelunsa aikana. Tämä kehitys tapahtuu rauhallisesti ja harmonisesti joillakin ihmisillä, toisilla taas sarjana kriisejä.

¹²Se, mitä sieluntutkijoilla oli tapana kutsua ”sielun heräämiseksi”, oli seurausta monadin–minän–yksilön yhteydestä kausaalitajuntaan. Muinaisilla opettajilla oli tapana puhua ”sielun ja jumalan kohtaamisesta”.

¹³Yksilö on ”vapaa”, kun hän on ”itsensä herra”, kun hän kykenee hallitsemaan tajuntansa sisällön ja verhojensa energian, kun hän pystyy kieltäytymään mitä voimakkaimman emotionaalisen halun tyydyttämisestä ilman ”uhrausta”, spontaanisti; kun hän mentaalisten fiktioiden suhteen on riippumaton niiden vallasta.

¹⁴Esoteerikkaa kehoitetaan olemaan ”katsomatta koskaan taakseen”. Taaksepäin katsominen on taaksepäin vetäytymistä. Alempaan katsominen on alempaan vajoamista. Katsomalla taaksepäin herätetään henkiin kaikki se, mikä pitäisi lopullisesti haudata unohduksiin. Elvytettyä se palauttaa vanhan voimansa ja tuo mukanaan tarpeettoman voimankulutuksen uuteen vapautumiseen. Tärkeintä on vapautua alitajunnan vallasta, minkä ymmärtämiseen psykologeilla on edelleen hyvin pienet edellytykset, psykoanalyytikoiden ollessa paras todiste siitä. Alitajunta sisältää yli 99-prosenttisesti sellaista, joka voi vain ehkäistä yksilön tajunnankehitystä. Esoteerikkaa kehoitetaan unohtamaan menneisyys kaikkine sen tuottamine onnen ja kärsimyksen tunteineen, unohtamaan, mitä hän on sanonut ja tehnyt toisille, ja mitä muut ovat tehneet ja sanoineet hänelle, unohtamaan itsensä. Sitä paitsi se on hyvä ajatusten hallinnan harjoitus.

¹⁵Me emme ole menneisyytemme. Minä saa varmasti kantaa vastuun ja korjuun kaikista niistä virheistä ja typeryyksistä, joita verhomme ovat sanoneet ja tehneet inhimillisen tietämättömyyden joukkovärähtelyjen painostavan vaikutuksen alaisina, enemmän tai vähemmän voimattoman minän ollessa keskipisteenä. Menneisyytemme on niissä kokemuksissa, joita olemme saaneet ja jotka ovat aina opettaneet meille jotakin. Mutta siten on jo menneisyydestä päästy. Menneisyyden valta ihmisen elämässä johtuu hänen täydellisestä elämäntietämättömyydestään ja niistä elämää myrkyttävistä ideologioista, joita teologit ja moralistit ovat melkein

peruuttamattomasti iskostaneet luottavaisiin lastenmieliin. Psykologisessa suhteessa se johtuu myös ajatusten hallinnan puutteesta, siitä, että sallimme alitajunnastamme kohoavien ajatusten saada meidät ”katsomaan taaksepäin”, että emme ole oppineet askarruttamaan tarkkaavaisuuttamme joko nykyhetken ongelmien tai itse valitsemamme ”päivän tunnuslauseen” parissa, joka meidän päivän loppuun mennessä olisi useimmiten pitänyt kyetä toistamaan parisataa kertaa. Se on tunnuslause, josta tällä tavoin voi tulla voima alitajuntaamme ja siten elämäämme.

¹⁶Tarkkaavaisuus on ihmisen arvokkain omaisuus. Ilman sitä emme voisi oppia mitään, emme voisi kehittyä. Toiseksi arvokkain ominaisuus on tarkkaavaisuutemme sisältö. Se, joka kohdistaa huomionsa vain sellaisiin asioihin, jotka antavat tietoa todellisuudesta, ylenee nopeasti urallaan ihmiskunnassa ja saavuttaa nopeimmin sen ideain maailman, joka on portti seuraavaan korkeampaan luomakuntaan. On hyvä tapa kysyä itseltään kaiken kohtaamansa edessä: ”Onko tämä minun tarkkaavaisuuteni arvoista?” Yksilön tähän kysymykseen antama vastaus riippuu hänen kehitystasostaan

10.15 Ymmärtämys

¹Jokainen korkeampi tajunnanlaji tuo mukanaan lisääntyneen mahdollisuuden ymmärtää todellisuutta ja elämää. Ymmärtämys on siten asteittaista. Esoteerikko oppii kokemuksen kautta, kuinka nämä ymmärtämyksen eri asteet ilmenevät. Yhteistyön kautta hän oppii erottamaan toisistaan ne, jotka ovat hänen omalla tasollaan, alemmalla tasolla ja korkeammalla tasolla. Valitettavasti yhteistyötä vaikeuttaa useimpien tietämättömyys esoteriikasta ja kehitystasoista, vihkiytymättömien itsetehostus, perusteeton usko omaan arvostelukykyyneen ja väärinkäsitykset. Erittäin älykkäät ihmiset, jotka aloittavat esoteriikan opiskelun, kokevat hyvin helposti ja nopeasti olevansa tärkeitä ja ylivertaisia ja osoittavat näin, että he ovat itse asiassa kypsymättömiä opiskelemaan esoteriikkaa, joka edellyttää oman rajoittuneisuuden oivaltamista ja tekee toisiin yksilöihin suunnatun arvostelun mahdottomaksi. Esoteerikon kritiikki koskee aina kollektiivisia, ei koskaan yksilöllisiä väärinkäsityksiä. Hän kritisoi virheellistä mielipidettä, ei yksilöä, jolla se satunnaisesti on. Henkilö ja asia ovat hänelle aina erillisiä asioita. Mielipide kuuluu tietylle tasolle. Henkilö voi kuulua aivan toiselle tasolle, vaikka hänellä olisikin tämä mielipide. Joka tapauksessa henkilö on aina eliminoitu. Sellaisissa tapauksissa vain elämäntietämättömät tuntevat itsensä haavoitetuiksi, henkilökohtaisesti loukatuiksi. Itse asiassa haavoittuvuus osoittaa yksilön elämäntietämättömyyden, sen, ettei hän ole vapautunut itsetärkeydestään. Esoteerikko on toisten väheksyvien arvostelujen tavoittamattomissa, arvostelujen, joihin kenelläkään ei ole oikeutta. Halveksunta kuuluu vihanasteelle. Arvostelemalla toisia ihmiset osoittavat tasonsa, ymmärtämyksensä puutteen.

²Se, mikä yhdelle voi olla todellinen ”ilmestys”, joka antaa hänelle lisääntyneen ymmärtämyksen todellisuudesta, voi tuntua lamaannuttavalta rajoitukselta toisesta ihmisestä, joka on kokenut vielä suuremman ”tajunnanlaajentumisen”. Ja tämä pätee kaikkiin yksilöihin, jotka löytyvät alimmalta fyysiseltä tasolta korkeimmalle kosmiselle tasolle näennäisesti loputtomiin ulottuvalta kehitystasojen asteikolta. Huomionarvoista tässä yhteydessä on, että terveen järjen hankkinut ja kosmista evoluutiota koskevan vision saanut tajuaa aina oman rajoittuneisuutensa ja sen, kuinka ”suunnattoman paljon” on vielä ymmärtämättä. Siksi eräs Sokrateen viisauden ominaispiirteistä oli se, että hän saattoi sanoa itsestään, ”ettei hän tiennyt mitään” (oletusarvoisesti: siitä, mitä hän halusi tietää ymmärtääkseen täysin). Tuo oivallus on todellista nöyryyttä, ei se, mitä ihmiset kutsuvat nöyryydeksi: kumartamista ”paremmin tietäville”, jotka luulevat tietävänsä omaa rajatonta tietämättömyyttään aavistamatta.

³Ihmiset ovat emotionaalisten illuusioidensa tai mentaalisten fiktioidensa vangitsemia ja usein molempien. Siinä määrin kuin yksilö kehittyy ja hankkii suurempaa elämänymmärtämystä, hän voi vapautua näistä rajoittavista tekijöistä: kulttuuriasteella illuusioista ja humaniteettiasteella fiktioista. Esoteriikan ansiosta hän voi tehdä tämän jopa sivilisaatioasteella. Siinä tapauksessa se on älyllinen prosessi, jolla on merkitystä hänen nykyiselle inkarnaatioilleen.

Mutta uudessa inkarnaatiossa hänestä tulee jälleen vanhojen käsitystensä uhri, mikäli hän syntyy olosuhteisiin, joissa ne ovat vallalla. Kieltämättä todellinen tieto on olemassa hänen alitajunnassaan, mutta tämä piilevä tieto ei pääse oikeuksiinsa, jos hän ei saa uutta yhteyttä tietoon valvetajunnassaan. Mystikkoasteen läpikäynyt ei kuitenkaan voi joutua uudelleen vanhojen illuusoidensa uhriksi. Niillä ei ole mahdollisuutta vaikuttaa häneen. Siinä piilee ero älyllisen käsityksen ja kehitysasteen perustavanlaatuisen elämäkokemuksen välillä. Vastaava koskee humaniteettiaseen fiktioita. Myös toinen ero voidaan todeta. Pelkästään älyllinen ratkaisu ei kosketa niin voimakkaasti yksilön varsinaista olemusta, eikä sillä siten ole samanlaista voimaa aikaansaada perusteellista uudelleensuuntautumista elämän suhteen.

10.16 Tasapaino ja suhteellisuudentaju

¹Elämäntehtävän edessä koettua normaalia alemmuudentuntoa kompensoi monilla perusteen oman erityiskyvyn tunne, joka ilmenee siten, että yksilö suunnittelee ja uskoo voivansa toteuttaa sellaista, mihin hänellä ei ole edellytyksiä. Lisäksi on olemassa ”henkistä ylimielisyyttä”, joka todistaa suhteellisuudentajun puutteesta, yleisestä viasta. Kun ihmiset esoteriikan ansiosta oppivat tuntemaan elämää paremmin ja saavat tietoa ihmiskunnan 777 kehitystasosta, voidaan luonnollisilta alemmuus- ja ylemmyyskomplekseilta helpommin välttyä. Valitettavasti elämäntietämättömyys on lähes täydellistä, mitä ihmiset eivät tietenkään voi oivaltaa.

²Esoteerikko oppii ymmärtämään, millä kehitysasteella hän on, vaikkei hän voi ilmoittaa tarkkaa kehitystasoaan tai hankkimiansa ominaisuuksien prosenttiosuuksia jne. Hänen pitäisi pystyä itse määrittämään kausaaliverhonsa ja triadiverhonsa departementit. Sen kokemuksen perusteella, jonka esoteerikko on hankkinut ihmisten lähes parantumattomasta omahyväisyydestä, itsensä yliarvioinnista ja luottamuksesta omaan lähes täydellisen elämäntietämättömyytensä arviointikykyyn, on hän pikemminkin taipuvainen aliarvioimaan itseään ja kykyjään. Mutta se on väärää nöyryyttä. Se, joka ei tuhansien miljardien vuosien jälkeen ole ehtinyt edes kolmea alinta atomimaailmaa (47–49) pidemmälle ja jolla sitten on 46 maailmaa jäljellä, ennen kuin hän on hankkinut kosmisen kaikkietävyuden, on saanut sellaisen perspektiivin olemassaoloon ja omaan koomiseen merkityksettömyyteensä, ettei hän näe mitään syytä paisuttaa itseään puhkeamispisteeseen asti. Tämä ei estä häntä suhteellisuuslain mukaisesti oivaltamasta omaa likimääräistä paikkaansa ihmiskunnan kehitysasteikolla pitämättä itseään sen vuoksi tärkeänä.

³Sillä, joka pyrkii määrätietoisesti tekemään parhaansa, on syytä käyttää suhteellisuudentajuaan (tervettä järkeään lain sovelluksessa) ja varoa, jottei hän ajaudu kiihkomielisyyteen ja turhantarkkuuteen ja siihen itsekidutukseen, joka aiheuttaa huonoa omaatuntoa ja elämäntuskaa. Koskaan ei pidä asettaa kohtuuttomia vaatimuksia itselleen tai muille, vaan lähteä siitä, että jokainen tekee niin hyvin kuin kykenee, käsittää ja ymmärtää. Tervettä järkeä ennen kaikkea. Me olemme kaikki erilaisia ja meidän pitääkin olla. Me kaikki tarvitsemme elämän tavoitteen, päämäärän, jota kohti pyrkiä, joka tekee meistä yhä paremmin elämään kelpavia ja saa meidät tekemään parhaamme niissä olosuhteissa, joissa olemme odottaen elämän olosuhteiden kääntymistä. Monet inkarnaatiot ovat valmistautumisinkarnaatioita. Meidän tulisi oppia näkemään yksi inkarnaatio yhtenä päivänä 500-vuotisessa elämässä. Silloin meillä on mahdollisuus hankkia parempi suhteellisuudentaju.

10.17 Kaksitoista essentiaalista ominaisuutta

¹Yksilö hankkii monia ominaisuuksia automaattisesti inkarnaatioidensa kautta, monia erilaisen harrastusten kautta, monia lisäämällä ymmärtämystään todellisuudesta ja elämästä. Mutta tärkeimmät ominaisuudet hän hankkii vasta sen jälkeen, kun hän on saanut tietoa elämän tarkoituksesta ja päämäärästä sekä tiedon päämäärän saavuttamisen edellytyksistä: kaksitoista essentiaalista ominaisuutta kausaaliminänä.

²Ne kaksitoista essentiaalista ominaisuutta, jotka kausaaliminän on hankittava yli 75 prosenttisesti, ovat niitä perusominaisuuksia, jotka mahdollistuvat eläinradan kahdentoista tähtikuvion

värehtelyjen täydellisen hyödyntämisen kautta. Niitä kuvataan esoteerisessa kertomuksessa ”Herkuleen kahdestatoista uroteosta”. Tämä kertomus on täysin vääristelty eksoteerisessa legendassa. Tavallinen kohtalo kaikelle esoteeriselle, josta ihmiset kuulevat ja jota he uskovat voivansa selittää.

³Nämä kaksitoista essentiaalista ominaisuutta hankkii kausaaliminä, joka elää ”platonisten ideoiden maailmassa”, eikä enää ihmiskunnan emotionaalisten illusioiden maailmassa tai mentaalisten fiktioiden maailmassa, vaan kokee todellisuuden sellaisena kuin se on ihmisen maailmoissa, ollen siten todellinen ”realisti”. Kausaaliminä on neljännen ja viidennen luomakunnan väliasteella, ymmärtää täysin kaiken inhimillisen ja pyrkii liittymään kollektiivitajuntaan voidakseen kokea toisten tajunnan omana tajuntanaan ja tullakseen siten ”yhdeksi” kaiken kanssa. Monet kovalla työllä ansaittavat ominaisuudet puuttuvat edelleen, mutta ne on hankittava, jotta hän välttyisi vahingoittamasta muita tällä uudella kyvyllään: haavoittumattomuus, koskemattomuus kaikenlaisten ulkoisten ja sisäisten vaikutteiden suhteen, todellinen, yksilöllisestä luonteesta riippumaton ykseys kaikkien kanssa, persoonaton, kaikista henkilökohtaisista arvioinneista vapaa lainmukaisuus; nämä ovat ohjeistuksia, jotka viittaavat kykyihin, joille kielessä ei vielä ole oikeita nimityksiä. Ihmisestä tulee Laki. Tämä on prosessi, joka tappaa kaiken ”inhimillisen”, mutta joka tekee ihmisestä sen uhrautumistahdon, joka ei tunne mitään persoonallista minää, ainoastaan voiman, joka vaikuttaa luotettavasti kaiken ykseyden mukaisesti. Silloin itse käsitteellä minä inhimillisessä mielessä ei ole enää merkitystä. Yksilö on silloin vapauden laki, ykseyden laki, kehityksen laki, itsen laki, kohtalon laki synteessä. Mutta kaikki sellaiset nimitykset saavat toisen merkityksen, viitattaessa hankittuihin ominaisuuksiin. Essentiaaliminän tulee tietää, mitä hänen verhojensa läpi virtaavat voimat ovat ja kuinka ne toimivat kaikissa suhteissa, ja hänen täytyy kyetä hyödyntämään niitä lainmukaisesti, sillä muutoin ne toimivat tuhoavasti. Hän liittyy yksilöiden kollektiiviin, jossa myös jokainen on Laki, mutta ulkopuolisille käsittämättömällä tavalla, kuitenkin aina ja kaikkien departementtien yhdistelmien ansiosta kokoelma omalaatuisia. Enempää en voi sanoa, sillä ymmärrän vain, että ”siihen suuntaan ollaan menossa”.

10.18 Intuitio

¹Mentalisti vaatii täsmällisiä käsitteitä tietääkseen tarkalleen, mistä on kyse. Symbolisti rakastaa vihjeitä ja tyytyy niihin voidakseen ”intuitiivisesti” vaistota, mistä on kyse. Tämä on eräs tapa kehittää intuitiota ja vapautua riippuvuudesta konkreettisiin asioihin. Tämän vaiheen yksilö voi aloittaa kulttuuriasteella runoudella ja valittujen ilmaisujen assosiaatioiden rikkauksella. Intuitio on osaksi etsityn todellisuuden näkemistä (kausali-intuitio), osaksi toisten yksilöiden tajunnansisällön kokemista (essentiaalinen intuitio, 46).

²Tietäessä suhteessa korkeampi emotionaalisuus on läheisemmässä yhteydessä essentiaalisuuteen kuin mentaalisuus, joka merkitsee kiertotietä. Tämä johtuu introverttien 2–4–6-departementtitajuntojen välisestä sisäisestä yhteydestä. Korkein emotionaalisuus (48:2) voi saada yhteyden alimpaan essentiaalisuuteen (46:7). Mutta se ei voi olla muuta kuin yhteys, ennen kuin monaditajunta on hankkinut mentaalis-kausaalisen tajunnan, joka mahdollistaa täsmällisen objektiivisen havainnon (jonka otsakeskus, itse objektiivisen näön elin, välittää).

³On ymmärrettävää, että aidot runoilijat (eivät runonsepustajat ja riimittelijät), jotka ovat saavuttaneet korkeamman emotionaalisuuden ja jotka mielikuvituksellaan ovat tunnustelleet ”korkeimpia ihanteita”, ovat ”aistineet” tuonpuoleisen todellisuuden ”aavistuksen” (intuition esiasteen) avulla. Se, että he uskoivat tavoittaneensa tuon todellisuuden vertauskuvallisella kielellään, on uskomus, joka kuuluu väistämättömään illusorisuuteen. Jokaisen on päästävä eteenpäin kokeilemalla monien inkarnaatioiden ajan, kunnes lopullinen yhteys toistriadin tajuntaan on saavutettu.

10.19 Kausaaliminä

¹Useimmat ehkä kykenevät käsittämään älyllisesti hylozooisen mentaalijärjestelmän. Mutta äärimmäisen harvat kykenevät ymmärtämään sen. Ymmärtämisessä piilee nimittäin oivallus, että ”sellainen todellisuus on, sellainen sen täytyy olla”. Sellainen oivallus ei ole tulosta ihmisen päähän iskostetuista siihen kuuluvista kuvitelmista, kunnes niistä on tullut pakkomielteitä, kuten kaikkien filosofien tapauksessa. He ajattelevat samoja asioita yhä uudelleen ja uudelleen, kunnes heidän aivojensa mentaalimolekyyleistä on tullut lähtemättömiä, jolloin heidän on mahdotonta ajatella toisin. Heistä on siten tullut ”uskovia” ja sen jälkeen he ovat vastaanottamattomia kaikille asiaylle, jotka eivät ole yhdenmukaisia heidän päähänpinttymiensä kanssa. Sellaisille aivoille ei voi tehdä mitään. Yksilön on sitten odotettava, kunnes hän uudessa inkarnaatiossaan saa tilaisuuden ajatella uudelleen, mikä voi olla aika vaikeaa. Vanha ajatusjärjestelmä on nimittäin jäljellä alitajunnassa, ja jos muisto tästä järjestelmästä herää uudelleen uusiutuneen fyysisen kosketuksen ansiosta, on vaikutus jonkinlainen ”ilmestys”, ja järjestelmä hyväksytään ”itsestään selvänä”. Uudet aivot vetävät nopeasti puoleensa vanhankaltaisia mentaalimolekyyliä, ja siten yksilö ”on pelastunut” uudelleen. Mutta tässä ei ole kyse todellisesta ymmärtämisestä, vaan yksinomaan käsittämisestä, vaikkakin ehdottoman vakuuttavasta. Todellinen ymmärtämys edellyttää mentaaliverhon ylitietoista yhteyttä vastaavaan objektiiviseen todellisuuteen, ei subjektiivista yhteyttä mentaaliaineessa muotoiltuun järjestelmään, olemassa olevaan ajatusmuotoon. Mahdollinen ylitietoinen mentaalinen kokemus todellisuudesta edellyttää, että yksilö on ollut yhteydessä kausaali-ideaan, ei tavanomaisiin mentaali-ideoihin. Kausaali-idea toistaa todellisuuden, mihin mentaali-ideat eivät kykene. Sen tähden mentaalisuus jää aina fiktiiviseksi. Kausaali-idean kanssa yhdenmukainen mentaalijärjestelmä on kausaali-idean mentaalinen konkretisoituminen. Tällaisia järjestelmiä voivat muodostaa vain kausaaliminät objektiivisella kausaalitajunnalla.

²Kausaaliminä kokee seitsemällä kausaalisella aistillaan kaiken, mihin se suuntaa tarkkaavaisuutensa, ilman mahdollisuutta kolmen alimman atomilajin (47–49) aineellisen todellisuuden väärinkäsittämiseen. Sen tähden hän tietää, mitä hän ”näkee”, koska hän ”näkee”, ja koska tämä ”näkeminen” syntetisoituu samanaikaisesti kausaali-ideoiksi.

³Tämä ei suinkaan tarkoita, että kausaaliminät ovat aina oikeassa, kuten monet näyttävät ajattelevan. He voivat työskennellä sellaisten ongelmien parissa, jotka ovat kausaalisen todellisuuden (47:1) yläpuolella. Jos he sitten spekuloiivat, tuloksena on virheellinen konstruktio. Heidän on käännäyttävä 45-minän puoleen tiedon saamiseksi, sillä 45-minällä on aina mahdollisuus tietää myös sellaisia asioita, jotka ovat lajin 45:1 yläpuolella, joka tapauksessa aina ja välittömästi sellaisia asioita, jotka ovat aurinkokunnan todellisuudessa (43:1)

⁴Toinen kausaaliminän virhelähde on inhimillisten aivojen ”epätäydellisyys” nykyisellä kehitystasella. Aivosolut eivät suinkaan aina ole laadultaan sellaisia, että ne voivat vastaanottaa korkeamman lajin mentaalimolekyyliä, kausaalimolekyyliä tai mentaaliatomeja. Tässä piilee virhelähde, joka kausaaliminän on aina huomioitava, ja joka hänen on usein jopa vaikea todeta. Hän ei mielellään vaivaa korkeampia minuuksia sellaisilla ongelmilla, jotka hänen itsensä pitäisi kyetä ratkaisemaan, myös siksi, että hän tietää kaikkien korkeampien minuuksien olevan täysin varattuina.

⁵Ei ole lainkaan itsestään selvää, että kausaaliminä ilman erityiskoulutusta kykenee konkretisoimaan tietonsa mentaali-ideoiksi ja tekemään tietonsa ihmisille käsitettäväksi, koska mentaali-ideat ovat ainoita, joita he kykenevät käsittämään. Tämä pedagoginen avuttomuus on ollut syynä siihen, että esoteerisesti tietämättömät ovat aina epäilleet, että kyseessä on petos.

⁶Myös 45-minät voivat tehdä virheitä, vaikka heidän ei tarvitsisi. Mutta inkarnoitumiseen liittyy omat hankaluutensa, jotka ovat yhteydessä tarkkaavaisuuden hajauttamiseen ja 45-minän kaikissa seitsemässä verhossa hoitamaan täydelliseen toimintaan.

10.20 *Essentiaaliminä*

¹Ihmisen maailmoihin laaja-alaisesti orientoituneen kausaaliminän monipuolisesti rakentuneella kausaaliverholla on erittäin suuri merkitys niille kausaaliminuuksille, jotka elävät ihmisten keskuudessa vapauttaakseen heidät illuusioista ja fiktioista ja auttaakseen heitä orientoitumaan todellisuudessa. Jos kausaaliminä on saavuttanut tämän kehityksen, hänen on helpompi välittää esoteerista tietoa ”vihkiytymättömille” kuin esimerkiksi essentiaaliminän, jonka vanha kausaaliverho kaikkine sen tosiasiasisältöineen on hajonnut ja joka elää täysin erilaisissa maailmoissa omaten täysin toisenlaisen todellisuuskäsityksen. Kausaaliminä on orientoitunut objektiivisuuteen, kun taas essentiaaliminä elää tajunnanasektissa (omassa ja toisten tajunnassa). Sen sijaan, että hän havainnoisi aineellista todellisuutta ja tutkisi objektiivisesti prosesseja kausaaliminän tavoin, essentiaaliminä hankkii tarvitsemansa tiedon toisten yksilöiden tajunnan kautta. Tietenkin hän voi (ja hänen tulisi) tutkia itse, mutta hänen tietonsa ei rajoitu yksilölliseen tietoon, vaan laajentuu kollektiiviseksi tiedoksi, joten laajentuminen on valtavaa. Hänen itsensä tietämän lisäksi hän tietää myös mitä muut tietävät. Jokainen yksilö on yksilönä aina jonkin tietyn alan asiantuntija. Tätä asiantuntemusta essentiaaliminä voi aina hyödyntää samaistumalla toisen tajuntaan. Se on hetkellinen ilmiö.

²Essentiaaliminä käsittelee todellisuuksia omassa ja toisten tajunnassa. Essentiaaliminälle on koetteleva kokemus eläytyä tietämättömien ensiminuuksien illusorisuuteen ja fiktiivisyyteen mukauttaakseen esityksensä heidän puutteellisen todellisuuskäsityksen omituisuuksiin siten, että tiedolla on mahdollisuus tulla oikein ymmärretyksi. Opettajana essentiaaliminä ottaa huolehtiakseen sellaisia oppilaita, joiden mentaalitajunta kykenee käsittämään ilman tarvetta konkretisoida ideaa massiivisimmaksi molekyytilajiksi, jossa äly vaivalloisesti työskentelee askel askeleelta eteenpäin peräkkäisen päättelymenetelmän kautta. Hän ottaa huolehtiakseen sellaisia oppilaita, jotka pyrkivät intuitiiviseen käsittämiseen, jossa selvityksiä ei tarvita, vaan vihje riittää. Alustava mentaalinen työ täytyy olla valmiiksi tehty ja oppilaan on hallittava käsiteltävät aiheet mentaalisesti. Tämä edellyttää, että oppilas on hyödyntänyt kaikki kyseiselle tiedonalalle kuuluvat ihmiskunnassa saatavilla olevat ideat.

10.21 *Virheet ja epäkypsät asenteet esoteerisissa opinnoissa*

¹Esoteerinen tieto voidaan tietenkin esittää eri tavoin vastaamaan erilaisia tarpeen ja ymmärtämyksen edellytyksiä. Planeettahierarkian mukaan tärkein tyydytettävä tarve on oikea orientoituminen elämään, jossa korostuu toteuttaminen. On selvää, että ne, jotka tarvitsevat vain elämänkatsomuksen voidakseen elää tarkoituksenmukaista, järkevää ja onnellista elämää, voivat tulla toimeen ilman esoteerisen maailmankatsomuksen tarjoamaa teoreettista perustaa, jota he eivät useinkaan kykene ymmärtämään.

²Siksi on hyvin valitettavaa, että Teosofinen Seura, joka perustettiin julistamaan ja harjoittamaan ”universaalia veljeyttä”, oli jo alusta alkaen kiinnostunut yksinomaan maailmankatsomuksellisista ongelmista, joiden ratkaiseminen vaatii tosiasioita, joita ei vielä ollut saatavilla. Ulkopuoliset alkoivat pitää yhteisöä jonkinlaisena intialaisena näennäisoppina, mikä luultavasti johtui osittain siitä, että sen opetuksen kaksi kulmakiveä, uudelleensyntyminen ja karma, ovat ikivanhoja intialaisia käsitteitä eivätkä mitään uutta.

³Jo seitsemän vuotta perustamisen jälkeen, vuonna 1882, planeettahierarkialle oli selvää, että Teosofisen Seuran idea oli turmeltu. On käsittämätöntä, että vuonna 1895 tapahtuneen hajoamisen jälkeen muutamat edelleen uskoivat, että seura oli 45-minuuttien M. ja K.H. ohjauksen alainen.

⁴On tarkoituksetonta tyrkyttää esoteriikkaa sellaisille, joilla ei ole edellytyksiä ymmärtää sitä, joilla ei ole maailmankatsomuksen tai elämänkatsomuksen tarvetta, jotka ovat tyytyväisiä saamaansa (tietoiseen tai tiedostamattomaan) järjestelmään, josta he lähtevät arvioidessaan elämänilmiöitä.

⁵On pedagogisesti epäonnistunutta esittää ”vihkiytymättömille” kehitetty järjestelmä täynnä

rasittavia yksityiskohtia, jotka vaikeuttavat käsittämistä ja perspektiivin hahmottamista. Tehtiinpä järjestelmästä kuinka yksinkertainen tahansa, on kuitenkin huolehdittava siitä, että kaikki ”tosiasiat” ovat todellisia tosiasioita. Jokainen yritys mukauttaa järjestelmää virheellisiin, eksoteerisiin käsityksiin, jotta välttyttäisiin karkottamasta ennakkoluuloisia ”etsijöitä”, merkitsee väärentämistä. Totuus ei karkota todellisia etsijöitä.

⁶Esoteriikan aloittelijoiden tekemät yleisimmät virheet ovat: heillä on luottamus siihen, että he kykenevät heti käsittämään esoteerisessa kirjallisuudessa lukemaansa, he analysoivat lukemaansa vanhasta eksoteerisesta näkökulmastaan käsin ja he keskustelevat esoteriikasta ”vihkiytymättömien” kanssa. Käsittäminen etenee yleisestä yksityiseen. Tästä johtuu esoteerinen paradoksi, jonka mukaan lukemansa käsittää vasta sitten, kun on oppinut hallitsemaan kokonaisuuden. Tämä vaikuttaa olevan useimmille käsittämätöntä. Tätä on eräs esoteriikan opettaja saanut kokea yllin kyllin. Vain eräs yksittäinen oppilas pidättäytyi ”yhdistelemästä” omatoimisesti, kunnes hän oli oppinut hallitsemaan järjestelmän.

⁷Eräs tärkeä huomioitava asia esoteriikassa, ja tämä koskee erityisesti oppilaisuuteen liittyviä asioita, on se, että kaikki sanottu on yleistystä ja että melkein aina on olemassa poikkeuksia säännöstä. Tämä johtuu siitä, että jokainen yksilö on ehdoton omalaatu ja käsittää sen tähden aina kaiken kokemansa omalla tavallaan, myös silloin, kun on kyse analogisista tai yhteisistä kokemuksista. Se, mikä käsittämisessä on yhteistä ja mikä mahdollistaa ymmärtämisen, on yleistä. Koska kaikki ymmärtäminen etenee yleisestä yksityiseen, voi keskinäisestä ymmärtämyksestä tulla lähes täydellistä ainakin samalla kehitystasolla olevien yksilöiden välillä. Absoluuttinen ymmärtäminen saadaan vasta sitten, kun minä on hankkinut kollektiivitajunnan ja voi samaistaa monaditajuntansa toisten tajuntoihin.

⁸Lisäksi jokaisen monadin on läpi koko kosmisen involuutioprosessin ja neljän luomakunnan kautta tapahtuvan tajunnankehityksen ajan täytynyt saada yhteisiä tai vastaavanlaisia kokemuksia, mutta lähes aina myös yksilöllisiä kokemuksia. Kokemukset on käsitetty eri tavoin ja niitä on työstetty eri tavoin ja tuloksena on, että yksilön hankkimat ominaisuudet ja kyvyt eroavat aina eri suhteissa toisten yksilöiden hankkimista. Koska kaikki elämänlait toimivat yksilöllisyyden lain mukaan ja siten yksilöllisesti (ainoa mahdollinen ehdottoman oikeudenmukaisuuden muoto), tulee yleinen aina osoittamaan poikkeuksia. Tämä pätee niin arviointeihin kuin todellisiin asioihin. Todellinen selitys säännöstä esiintyville poikkeuksille voidaan saada vain tutkimalla kutakin tapausta erikseen, johon vaaditaan useita kykyjä, joista eräs on kyky lukea menneisyyden tapahtumainkulkua, ja tämä kaikkien kolmen todellisuusaspektin osalta.

⁹On arveluttavaa kirjoittaa liikaa ihmisen kehitysasteista. Määritelmien, joiden on tarkoitus antaa yleiskuvaus ja joiden katsotaan olevan psykologisesti orientoivia johonkin eläinrata-aikakauteen ja kulttuurin aikakauteen, eivät välttämättä ole sitä johonkin toiseen. Vaikka ihmiskunta kehittyikin hitaasti, voivat eri eläinrata-aikakaudet osoittaa tietyissä suhteissa edistyksiä, jotka ovat sekä yllättäviä että harhaanjohtavia, edistyksiä, jotka seuraavalla aikakaudella saattavat vaikuttaa takaiskuilta.

¹⁰Hämmäntävä tekijä ovat myös eri asteilla olevien inkarnoituvien klaanien jaksot, rakentavien klaanien jaksot ja tuhoavien klaanien jaksot.

¹¹Ihmiset rakastavat spekuloida kaikesta, mitä he eivät voi tietää, ja spekulatioilla on aina harhauttava vaikutus monessa suhteessa ja monilla elämänaloilla. Tilannetta luonnehtii se, että kaikki ihmiskunnassa nykyään hallitsevat ideologiat ovat epäonnistuneita.

¹²Tähän liittyy riskejä, koska taustalla vaikuttava suuriluuloisuus (erityisen kasvatuksellisia korjuuinkarnaatioita lukuun ottamatta), joka luonnehtii inhimillistä turhamaisuutta, ylpeyttä, itsetärkeyttä ja menestyksellistä elämää, saa yksilön uskomaan, että hän on todellisen tasonsa yläpuolella.

¹³Esimerkiksi *Viisasten kiven* kaltaisen kirjan vaikeutena on se, että ihmiset ovat tietämättömiä ihmisen eri kehitysasteista, joiden läpikäymiseen yksilö tarvitsee vähintään 600 miljoonaa vuotta (ennätys suorituskyvyn suhteen, kun siihen keskimäärin kuluu useita miljardeja vuosia),

ja että he ovat täysin kykenemättömiä määrittämään omaa kehitysastettaan. Monet näyttävät ajattelevan, että pelkkä tiedon saaminen korkeampien asteiden olemassaolosta merkitsee, että nämä asteet on saavutettu, että tietäminen on samaa kuin saavutus (toteutus), että jonkin asian kaipaaminen merkitsee, että on saavuttanut sen. Tietämisen ja osaamisen välillä voi olla satoja inkarnaatioita. He ajattelevat olevansa tärkeitä, koska he tietävät jotain, mitä muut eivät tiedä, heillä on tietoa, joka on annettu heille lahjaksi, tietoa, jota heillä ei ole kykyä toteuttaa käytännössä ja joka vastaa vain kausaaliastetta lähestyvien elämänymmärtämystä. Jokainen kriittisen arvostelukyvyn omaava voi helposti todeta tämän toisten yksilöiden suhteen. Mutta koska he voivat ymmärtää tämän, he pitävät sitä todisteena siitä, että he ”ovat pian tavoitteessa”, itsepetos on ikuista.

¹⁴Sen, jolla on kokemusta ihmisten luottamuksesta omaan arvostelukykyynsä (heidän uskotaan kykyyn arvioida ilman riittäviä tosiasioita) lieenee syytä varoittaa yrityksistä arvioida yksilön kehitystasoa. Vain kausaaliminillä on siihen edellytykset. Toisten oikeudenmukainen arviointi on täysin mahdotonta ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella. Tätä tosiasiaa ei voi liian voimakkaasti korostaa. Me olemme saaneet jonkin verran tietoa eri kehitysasteista, ymmärtääksemme paremmin, mitä tajunnankehityksellä tarkoitetaan, emme käyttääksemme tätä tietoa yksittäistapauksiin viitaten.

¹⁵Ainoa keino, jolla me ihmiset voimme jossain määrin arvioida omaa tai toisten ihmisten kehitysastetta, on elämänymmärtämyksemme aste. Vuorenvarmat lausunnot tältä osin todistavat kypsytymättömyydestä ja voivat vain saattaa esoteriikan huonoon maineeseen ulkopuolisten silmissä. Teorian tuntemus on aivan eri asia kuin kyky soveltaa sitä järkevästi oikealla tavalla. Tämän näyttävät useimmat unohtavan liioittelussa uskossaan omaan arvostelukykyynsä.

¹⁶Esoteriikka saa meidät oivaltamaan, että me kaikki olemme typeryksiä. Mutta myös typerykset voidaan jakaa eri luokkiin. Kaikki eivät ole yhtä typeriä. Missään tapauksessa meillä ei ole mitään syytä ylvästellä kuin nietzscheläiset yli-ihmisjäljittelijät.

¹⁷Jokainen narri on oman viisautensa herra. Mutta onko tämä nyt jotain, mistä voi ylpeillä: että on muita typerämpi, mutta pitää itseään viisaampana?

¹⁸Eräs virhe, jonka monet ”esoteriikkaa opiskelleet” (mikä ei välttämättä tarkoita, että he ovat esoteerikkoja, ellei heillä ole esoteerinen tieto piilevänä) tekevät, on se, että he arvioivat ihmisiä ja vallitsevia poliittisia, sosiaalisia, kulttuurisia jne. olosuhteita esoteerisesta näkökulmasta. Heidän tulisi harkita sitä, että heidän näkemyksensä voi olla satoja vuosia ihmiskunnan yleistä kehitystä edellä, että he arvioivat väärin juuri siksi, etteivät he ota lähtökohdakseen ajankohdasta todellista yleistä tasoa. Ulkopuoliset pitävätkin heitä perustellusti ”kuvittelijoina”.

¹⁹Esoteerikko elää kaksoiselämää sikäli, että yksityisessä ajattelussaan hän elää todellisuudessa, ja seurustellessaan ihmisten kanssa hän elää ”näennäismaailmassa”, ottaa osaa vallitsevaan illusorisuuteen ja fiktiivisyyteen ymmärtääkseen ja auttaakseen heitä oikealla tavalla (pieni askel kohti korkeampaa todellisuutta). Yleinen, yleispätevä, objektiivinen todellisuuskäsitys rajoittuu pienelle alueelle. Useimmat tarkkailevat todellisuutta teorioidensa silmälasien läpi, teorioiden, jotka voivat olla kollektiivisia ja yksilöllisiä. Ja sitten he riitelevät siitä, mikä teoria on se ainoa oikea, kun kaikki ovat väärässä. Kausaalitajunnan käsitys objektiivisesta aineaspektista on ainoa oikea ja on myös kaikille kausaaliminuuksille yhteinen. Omalaatu ilmenee subjektiivisessa tajunnanasektissa.

²⁰Subjektivismi aineaspektin suhteen on juurtunut niin syvälle inhimilliseen ajatteluun, että sitä voidaan tuskin selventää liian monissa yhteyksissä.

²¹Myös esoteerikot voivat epäillessään erehtyä pyytämään neuvoa edistyneiltä ”älyllisiltä persoonallisuuksilta” uskoen, että nämä kyseisissä tapauksissa ovat saaneet ”korkeampaa innoitusta”. Sellainen mahdollisuus on olemassa, mutta todennäköisyys ei ole suuri. Jos ei kykene ratkaisemaan ongelmaa, on syytä odottaa, kunnes saa selvyuden.

²²Jotkut opiskelevat esoteriikkaa saadakseen järkevän työhypoteesin ja vapautuakseen vallitsevista alkukantaisista idiologioista. Jokainen tulee ennemmin tai myöhemmin oivaltamaan,

että näin on tehtävä. Mutta tietäminen on yksi asia ja sen toteuttaminen käytännössä jotain aivan muuta. Monilla näyttää olevan vaikeuksia oivaltaa tämä.

²³Esoteriikka saa aikaan täydellisen vallankumouksen perityissä katsantotavoissa, olivatpa ne lapsuudessa iskostettuja tai ajanmukaisen kirjallisuuden ja yleisen mielipiteen suggeroimia, yleensä yhtäpitäviä niiden illuusioiden ja fiktioiden kanssa, jotka ovat yksilön psyyken alitajuisessa piilevässä varastossa, ja jotka hänen vaistonsa näin ollen hyväksyy.

²⁴Esoteriikka edellyttää kaikkien automaattisesti vaikuttavien ajattelutapojen täydellistä muutosta. Kaikesta tästä ei vapaudu pelkästään sillä, että on opiskellut esoteerista kirjallisuutta. Päivittäistä uudelleenajattelun harjoittamista vaaditaan joka suhteessa.

10.22 Opetuksia esoteerikolle

¹Menneen sukupolven opettajilla oli tapana sanoa, että olimme tyhmiä, koska olimme tietämättömiä. Toivottavasti aikamme psykologit osaavat erottaa toisistaan kaksi niin täysin erilaista tilaa.

²Vanhat vihityt, joilla ei ole ollut tilaisuutta muistaa esoteerista tietämystään uudelleen ja jotka pitävät kaikkea järjettömänä ja kieroutuneena, saavat vähitellen ympäristönsä massiivisen paineen alaisina käsityksen, että heidän itsensä täytyy olla tyhmiä tai suorastaan hölmöjä. Sille, joka on kerran saanut oppia käsittämään todellisuutta, on lähes ylitsepääsemätöntä eläytyä valitsevaan illusorisuuteen ja fiktiivisyyteen. Hänen alitajuntansa reagoi synnyttäen valvetajunnassa jatkuvasti esiintyvien vaiston ilmentymien ja ajankohtaisten dogmien, uskontunnustusten ja tieteellisten olettamusten välisiä ristiriitoja. Ne, jotka kieltäytyvät luopumasta terveestä järjestään, jäävät harhautuneiksi. Ne, jotka antautuvat, kulkevat läpi elämän ”epävarmuuden tunne syvällä sisimmässään”, riippumatta siitä, kuinka vakuuttavan itsevarmasti he puolustautuvat.

³Mutta älkäämme nyt unohtako johdannossa sanottua, jotemme luulisi tämän koskevan kaikkia! Lukiessaan ihmiset aina ajattelevat, että sanottu koskee heitä. Näin on harvoin. Esoteriikka on parhaimmistolle, niille, jotka ovat kerran saavuttaneet ainakin kolmannen asteen jossakin tietokunnassa ja kuuluvat siten 15 prosentin joukkoon.

⁴Esoteerikko on esoteerikko esoteerikkojen kanssa ja eksoteristi eksoteristien keskuudessa. Tämä voidaan käsittää kahdella täysin eri tavalla. Hän joko elää kahdella eri tasolla (yhdeällä korkeammalla ja toisella alemmalla) tai hän puhuu todellakin eksoteristien kieltä mutta on toiminnan suhteen esoteerikko, eikä ratkaise sovittelemalla saamansa oivalluksen suhteen. Niin kauan kuin esoteriikka on vain teoriaa, sellaisen kompromissin vaara on suuri.

⁵Tietenkin nuo elämäntietämättömät vihaajat ja fanaatikot, joita kutsutaan moralisteiksi (koska tuomitseminen on heidän elämäneliksiirinsä), hyökkäävät aina sovitteluratkaisun tehnyttä vastaan ja puhuvat ”kaksoiselämästä” jne. Tämä on kuitenkin perusteltua vain laskelmoidun, tietoisien tekopyhyiden tapauksessa.

⁶Ne, joilla tietoa on piilevänä (siinä määrin kuin he ovat oppineet sitä muinaisten tietokuntien eri asteilla), kokevat tämän tiedon usein yllättävänä ilmestyksenä, jonakin itsestään selvänä tutustuessaan siihen uudelleen uudessa elämässä. Ollessaan tietämättömiä tämän luonnostaan lankeavan tiedon edellytyksistä he luulevat, että myös kaikkien muiden pitäisi oivaltaa tämä itsestäänselvyys. Heistä on käsittämätöntä, etteivät muutkin oivalla samoin. Hämmästykseseen he saavat kokea, että tämä heille itsestään selvä on ”kaikille” muille silkkää mielettömyyttä. On hyvä syy varoittaa esoteeristen opintojen aloittelijoita keskustelemasta esoteriikasta muiden kuin esoteerikkojen kanssa.

⁷Esoteerikon on opittava olemaan vapaa suhteessa omiin saavutuksiinsa, eikä tuntemaan itsetyytyväisyyttä omien suoritustensa suhteen. Tiedämme liian vähän verhoissamme (erityisesti mentaaliverhoissamme) tapahtuvista prosesseista, ja siitä, kuinka omat tuotteemme ovat oikeastaan syntyneet, kuinka monille vaikutteille olemme olleet altistuneita. Kuten lukemattomat energiat lukuisten luonnon- ja elämänlakien mukaisesti toimivat yhteisvaikutuksessa jokaisessa tapahtumassa ja ihminen tästä tietämättömänä etsii ”ainoa” syytä, niin on myös erilaisten

tajunnanlajien synteessin suhteen, jota me pidämme alun perin yksinkertaisena.

⁸Ihmisen eri verhoista virtaa energioita, joiden vaikutus on joko puoleensavetävä tai poistoyöntävä. Ne vetävät meille sellaisia tilanteita ja olosuhteita, jotka vastaavat aiempia suhteitamme niihin sekä piileviä ominaisuuksiamme ja kykyjämme. Tästä kaikesta ihmiset ovat tietämättömiä. Esoteerikko saa oppia huomioimaan näihin liittyviä ilmiöitä (kohtalon ja korjuun lain mukaan) ensimmäisenä askeleena tiellä, joka johtaa elämän ymmärtämiseen ja elämän tarkoituksen toteuttamiseen nykyisessä inkarnaatiossa, samoin kuin ymmärtämään, missä määrin hänellä on mahdollisuus valintaan tai missä määrin hänelle tapahtuva on väistämätöntä ja välttämätöntä. Hän oppii oivaltamaan oikean valinnan merkityksen sekä ihmisten ja elämän tarjoamien mahdollisuuksien suhteen. Valintansa kautta hän astuu syiden ketjuun, joka vaikuttaa joko edullisesti hänen elämäänsä tai vetää häntä alas, minkä hän voi havaita myös toisten elämässä.

⁹Itseluottamus ja itsemääräävyys ovat kaksi välttämätöntä kykyä, joita ilman ei ole perustaa tarpeelliselle turvallisuudelle elämässä. Valitettavasti monet tyytyvät fiktiojärjestelmään, jonka he ovat omaksuneet muilta tai rakentaneet itse. Sellaisen järjestelmän heikkoutena on, että se voi joutua arvostelun kohteeksi tai sitä voi horjuttaa, ja että se on ennemmin tai myöhemmin korvattava toisella järjestelmällä. Se ei voi koskaan olla vankka perusta katsomusten rakentamiselle.

¹⁰Myönnetään, että myös esoteerikko on riippuvainen mentaalijärjestelmästä, jonka hän on saanut lahjaksi. Mutta vankan perustan omaavan järjestelmän (jonka totuudesta hän on vakuutunut) ja epävarman fiktojärjestelmän välillä on olennainen ero.

¹¹Yksikään esoteerikko ei todista itsestään. Siihen on monia syitä: hän ei ole auktoriteetti eikä halua olla sellainen. Se olisi merkityksetöntä. Se merkitsisi vetoamista arvostelukyvyyttömään hyväuskoisuuteen. Teon on todistettava itsestään. Se seisoo tai kaatuu oman sisältönsä varassa. Kenenkään ei tule hyväksyä mitään, mitä hän ei itse ymmärrä ja oivalla oikeaksi. Hyvä tapa harjoittaa esoteerista itsemääräävyyttä on verrata eri esoteeristen kirjailijoiden kirjoituksia ja loogisesti analysoida eri ”mielipiteiden” kestävyyttä.

¹²Monet ovat sitä mieltä, että vaikka esoteerikoilla on eriäviä käsityksiä useista asioista, he ovat monessa asiassa samaa mieltä, ja ne asiat, joista he ovat samaa mieltä, ovat täysin riittäviä. Aikanaan meillä tulee olemaan riittävä määrä tosiasioita voidaksemme itse ratkaista, kuka on oikeassa yksityiskohtien suhteen. Välittömänä tehtävänä on kumota skeptikkojen ylifyysistä olemassaoloa ja ”kuoleman” jälkeistä elämää koskevat epäilyt.

¹³Esoteerikkoa ei kiinnosta toisten persoonallisuus, häntä ei motivoi minkäänlainen kunnianhimo, mikään halu puolustaa itseään, saada katsantotapansa hyväksytyiksi, saada vaikutusvaltaa, koota ympärilleen seuraajia, tulla nähdyksi auktoriteettina. Hänen lähipiirinsä koostuu itsenäisistä ihmisistä, joilla on itsehankittu maailman- ja elämänkatsomus ja jotka elävät persoonattomasti palvellakseen ihmiskuntaa, evoluutiota ja ykseyttä, palkkiota tai tunnustusta ajattelemta. Hän ei ole kiinnostunut omasta henkilökohtaisesta kehityksestään. Sellainen kehitys on hänen palvelunsa automaattinen tulos.

¹⁴Esoteerikko palvelee ihmisiä kaikin tavoin: fyysisesti, emotionaalisesti, mentaalisesti ja (poikkeuksellisesti) myös esoteerisesti, jos heillä todella on sellaisia tarpeita. Toisia ei auteta auttamalla jollakin erityisellä tavalla, vaan siten, että apua tarvitsevaa yksilöä autetaan hänen tasollaan ja hänen olosuhteissaan. Oikealla tavalla auttamiseen vaaditaan sekä ymmärtämystä että hienotunteisuutta, erityisesti niiden kohdalla, jotka eivät aavista tarvitsevansa apua. Ihminen kehittyy nopeimmin palvelemalla muita. Tie hierarkiaan kulkee palvelemisen kautta. On suuri virhe puhua esoteerikasta niiden kanssa, joilta puuttuu ymmärtämys (se on ”helmien heittämistä”). Se ei vahingoita vain meitä itseämme, vaan myös toista yksilöä ja ennen kaikkea asiaa. Esoteerikka on tarkoitettu poikkeuksellisille ihmisille, niille, jotka ovat jääneet etsijöiksi, joilla on edellytykset ymmärtää, joilla tieto on piilevänä, joille tieto uudelleensyntymisestä ja korjuun laista vaikuttaa ilmestyksen tavoin avaten heille välittömästi uuden maailman.

¹⁵Eräs opettaja kirjoitti vastikään hyväksymälleen oppilaalle: ”Opi ymmärtämään, että ihmiset, joita halveksit ja ihmiset, jotka vaikuttavat vastustavan sinua, ovat sellaisia kuin sinä, että sinun ja heidän välillään ei ole eroa, paitsi ehkä se, että sinulla on suurempi tietämys ja siten suurempi vastuu ilmaista sielun rakkautta, ykseyttä... Jokaisella tapaamallasi yksilöllä on jokin tarve, ja useimmat ovat hyvin onnettomia. Anna heille runsaudestasi ja tiedä olevasi sielu. Sinulle on opetettu paljon. Sinä kuljet jossain määrin valossa. Sillä, joka on saanut tietoa, on velvollisuus ymmärtää toisten tarpeet.”

¹⁶Esoteerikko saa oppia korvaamaan emotionaalisen säälin, joka tekee yksilöstä enemmän tai vähemmän elämään kelpaamattoman, fyysisellä avustamisella ja mentaalaisella osanotolla.

¹⁷On aina yllättävää, kun kirjallisuudesta löytää lausuntoja eksoteristeilta, jotka itse tietämättään sivuavat esoteriikkaa: ”Hänen tavoitteenaan ei ollut tiedon hankinta eikä olla tietoinen. Hän piti tajuntaa keinona, ei päämääränä, ja hänen suuri ajatuksensa oli ihmisen henkinen täydellistyminen sen älyn muutosvyöhykkeen assimilaatiolla, jossa tietoinen muuttuu tiedostamattomaksi, vaistojen muovautuminen aktiivisen tahdonponnistuksen vaikutuksesta. Vaistomainen nero oli hänen ihanteensa, täydellisesti järjestäytynyt ihminen, jonka pienin toiminta on spontaanisti nerokasta.”

¹⁸Tämä on päämäärä, jonka planeettahierarkian oppilas saavuttaa meditaatiomenetelmällä, joka on edelleen esoteerinen. Siitä ei tule eksoteerista ennen kuin ihmiskunta on saavuttanut humaniteettiasteen, sillä se antaa voiman, jota sitä ennen käytettäisiin väärin.

10.23 Yksinäisyys

¹Yksinäisyyden ei tarvitse olla ulkoista yksinäisyyttä. Korkeamman kehitysasteen saavuttanut tuntee itsensä yksinäiseksi ystäviensä keskuudessa. He eivät enää ymmärrä häntä. Hänen on vaiettava siitä ainoasta asiasta, josta hän tahtoi puhua.

²Yllättävintä on se ymmärtämättömyys, jonka ”yksinäinen” kohtaa niiden keskuudessa, joiden pitäisi ymmärtää paremmin, jotka ovat itse kokeneet samanlaista.

³Yksinäisyys on ylhäältä saatu lahja, joka estää ”sielua” vajoamasta uudelleen tyhjänpäiväisyyteen.

⁴Mentaalinen yksinäisyys on hinta, jonka nero joutuu maksamaan neroudestaan.

⁵Sielun yksinäisyys on hinta, joka on maksettava ”sielun heräämisestä”. Yksilö tekee virheen siinä, että hän toivoo myötätuntoa ja ymmärtämystä. Mutta kukaan ei ole yksin. Se vain näyttää siltä.

⁶Monet luulevat ajattelevansa, mutta jos he vertaisivat ajatuksiaan ympärillään olevien ajatuksiin, he huomaisivat, että kaikki ajattelevat suunnilleen samoja asioita. Muutoin yksilö, joka ei ajattelisi toisten tavoin, joutuisi pian eristykseen ja häneen suhtauduttaisiin epäluuloisesti. Siinä määrin kuin ajattelemme itsenäisesti, meistä tulee yksinäisiä. Yksinäisyys on todiste itsestänsä.

⁷Esoteerikko (yksilö esoteerista tietoa omaavana mentaaliminänä) tietää varsin hyvin, että ”yksinäisyyttä” ei ole. Esoteerikkona hän tietää elämäntehtävänsä (palvella tavalla, johon hänellä on edellytykset), täyttää velvollisuutensa yhteiskunnan jäsenenä (laajemmassa merkityksessä) jne. Hänen ei siis tarvitse huolehtia siitä, mitä hän tekisi vapaa-ajallaan. Siinä suhteessa hänen huomionsa on aivan liian varattu siihen, mitä hänen on tehtävä. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö hän eristäytyneenä yksilönä tuntisi fyysistä yksinäisyyttä, niin kuin myös Blavatsky tunsi, kun hän kirjeessään erälle ystävälle saattoi valittaa, että hänen ainoa seuralaisensa oli hänen ”karmansa”, varsin miellyttävä vastakohta (vammaisuus, fyysiset kärsimykset ja selväkuulokokemukset kaikista hänen henkilönsä ja työhönsä kohdistuneista herauksista)!

10.24 Tulevaisuuden psykologia

¹Länsimaissa jo olemassa olevat monet psykologiset koulukunnat toimivat toisistaan riippumatta. Edelleen puuttuu koulukunta, joka kykenee tiivistämään kaikki näiden kokemukset kaikille yhteiseksi synteeksiksi. Nämä koulukunnat työskentelevät erikseen kaikille yhteisen tajunnan eri alueilla itse sitä oivaltamatta.

²Tulevaisuuden psykologia tulee osoittautumaan tärkeäksi koulutukselle, koska se lakkaa harjoittamasta aivosoluja, lakkaa työstämästä muistikeskuksia ja oppii erottamaan toisistaan aivot ja mentaalitajunnan. Aktivoinnin kohteena tulee olla mentaalisuus, ja sen on vuorostaan aktivoitava aivosolut sen jälkeen, kun se on oppinut hallitsemaan ajatukset ja emotionaaliset impulssit. Tällä tavoin työskennellen tulevaisuuden kasvattajat tulevat kehittämään lapsista pieniä persoonallisuuksia, jotka kykenevät huolehtimaan itsestään.

³Muistia ei saa ylikuormittaa tietämättömyyden illuusioilla ja fiktioilla. Muistiin on tallennettava vain ne tosiasiat, jotka ovat kaikkein välttämättömiä periaatteiden, menetelmien ja järjestelmien hankinnalle. Ulkoa opettelemisen sijaan lapsille olisi opetettava sanakirjojen ja hakuteosten käyttöä. Nykyiset koulunerot ovat muistineroja, jotka keräävät vallitsevia illusioita ja fiktioita ja osaavat käyttää niitä saavuttaakseen yhteiskunnan korkeimmat asemat. Heistä tulee auktoriteetteja ja he muodostavat sen kollektiivisen mielipiteen, joka on vakavin este uusille ideoille, mentaaliselle evoluutiolle.

⁴Syy korkeampien asteiden saavuttaneiden alemmuudentunteeseen on se, että heidän alitajunnassaan piilevät ominaisuudet ja kyvyt eivät ole koskaan saaneet tilaisuutta aktualisoitua, johtuen yleensä epäpätevistä vanhemmista, opettajista ja elämäntovereista. Nykyinen opetusmenetelmä herättää vaikeasti voitettavaa tyytymättömyyttä kaikkea kouluun liittyvää kohtaan, ja siksi koulu on epäonnistunut. Psykologia ja pedagogiikka on järjestettävä uudelleen täysin eri linjausten mukaan. Kestää kauan, ennen kuin on kehitetty järkeviä testausmenetelmiä, jotka keskittyvät huomioimaan enemmän arviointikykyä kuin muistisuorituksia.

⁵Tulevaisuuden psykologialla täytyy olla tietoa ihmisen eri verhoista ja näiden erilaisista tajunnoista. Tulevaisuuden pedagogiikan on hankittava tietoa verhojen laadusta ja ymmärtämystä sille, että yksilön orientoitumistavat riippuvat suurelta osin verhojen departementtikuvuluvuudesta. Korkein elämäkelpoisuusaste olisi saavutettavissa, jos yksilön verhojen departementit olisivat seuraavat: kausaaliverho toinen, triadiverho kolmas, mentaaliverho viides, emotionaaliverho myös toinen ja eetteriverho seitsemäs. Joka tapauksessa ensimmäinen ja kuudes departementti ja jossain määrin myös neljäs ovat omiaan vaikeuttamaan yksilön orientoitumista elämään ja kitkatonta yhteiselämää.

⁶Kun psykologia on hankkinut tietoa ihmisen erilaisista aineverhoista ja niiden eri kehityksasteilla olevista keskuksista, niiden mahdollisuuksista hyödyntää korkeammista maailmoista alas virtaavia energioita ja paljosta muusta, sitä voi alkaa kutsua tieteenalaksi. Sitten on psykiatrian vuoro tarkistaa mielikuvitukselliset ”mielisairauksien” kategoriansa. Silloin tuon ajan lombrosolaisten ei tarvitse enää kuvitella, että nerous on hulluutta, vaan he ymmärtävät sekä hulluuden että nerouden syyt. Silloin he pystyvät selittämään, miksi todellisen neron, josta ei ole tullut kausaaliminää, vaan joka on vain jossain määrin kosketuksissa kausaalisiin värähtelyihin, täytyy menettää tasapainonsa. Kiitokseksi siitä, mitä nero on antanut ihmiskunnalle, moralistit tuomitsevat hänet. Ja koska he mieluummin uskovat fiktiojärjestelmäänsä kuin todellisuusjärjestelmään ja kieltäytyvät luopumasta typerästä itsekkyydestään, itsekeskeisyydestään, omahyväisyydestään, minäkeskeisyydestään, heidän on lönnkyteltävä käyttövoimaksi valitsemansa kohtalon piiskan sivallusten alla.

10.25 Tieto on toteutettava käytännössä

¹Monet okkultistit katsovat esoteerisella tiedolla olevan vain teoreettista merkitystä. He tyytyvät tietämään. Mutta me olemme saaneet tiedon käyttääksemme sitä ja soveltaaksemme oppimaamme elämässä.

²Mitä hyötyä tiedosta voi olla ihmisille, jos he eivät käytä sitä tarkoituksenmukaisella tavalla? Tiedon lisääminen ja tosiasioiden kerääminen ei anna syvempää oivallusta ja ymmärtämystä. Tiedonalueen oppii hallitsemaan järjestelmää ja menetelmää käyttäen, ei omaksumalla yksittäisiä tosiasioita, jotka eivät tule käyttöön.

³Sama idea on löydettävissä selityksessä, joka koskee eroa tajunnanekspansion (lisääntyneen subjektiivisen ja objektiivisen tajunnan) ja käsitettyjen asioiden sisältöä sekä kykyä ymmärtää ja käyttää sitä oikein.

⁴Jokainen ymmärtää ideat omalla tavallaan omalaadun, kehitystason (joka mahdollistaa ymmärtämisen) ja oman työstämisen mukaisesti (sisällyttääkseen idean omaan alitajuiseen ajatusjärjestelmäänsä, josta tulee yhä tietoisempi). Mitä suurempi hänen kiinnostuksensa, sitä enemmän idea kaikkine suhteineen sulautuu jatkuvaan mentaaliseen analyysiin. Jos yksilö ei hyödynnä idean energioita, se on tuskin enemmän kuin kunniallisuuden omahyväiseen kerskalujärjestelmään kuuluva elämään kelpaamaton tosiasia. Ihanteet, joiden on määrä toteutua ja joista on tarkoitus tulla ominaisuuksia, on huomioitava päivittäin, kunnes niistä on tullut jonkin alitajuisen kompleksin osa, jolloin ominaisuudet pääsevät spontaanisti esiin.

⁵Elämäntieteiset itsetuhon ideat, joista niin usein tulee neurooseja, tekevät ihmisestä elämään kelpaamattoman. Sellaisia ideoita on harkitsematta huomioitu tai niitä on iskostettu elämäntietämättömyyden tavallisilla menetelmillä, kunnes myös niistä on tullut komplekseja, joita psykiatrin on käsiteltävä.

⁶Esoteeriset ”totuudet” löytyvät ikään kuin ”kerros kerrokselta”, joita yksilö havaitsee siinä määrin kuin hän pyrkii toteuttamaan tietämäänsä. Tämä on vanha totuus, ja yhtä usein unohdettu. Ei riitä, että tietää, vaan tieto on toteutettava käytännössä. Se on itsetoteutuksen laki. On turha odottaa lisää tietoa, jos ei sovelta saamaansa tietoa. Teorian ja käytännön tulee kulkea yhdessä. Ja vain kokeilemalla ihmisestä voi tulla viisas.

⁷Omaamalla teoreettista tietoa uskomme yleensä voivamme auttaa toisiamme. Mutta käytännön sovelluksissa yksittäistapauksissa olemme usein avuttomia. On monia, jotka voivat olla esoteerisen maailmankatsomuksen ja elämäntietämyksen teoreettisia asiantuntijoita, mutta yleisesti ottaen tekevät vain virheitä, niin pian kun on kyse opitun soveltamisesta käytäntöön, virheitä, jotka ovat usein käsittämättömiä niille, joiden esoteerinen tieto on minimaalinen, mutta joilla on rakastavainen ymmärtämys ja jotka elävät palvellakseen. Teoreetikko voi olla täysin orientoitunut todellisuuteen ja vaikuttaa lähinnä typerykseltä, kun on kyse tiedon soveltamisesta käytäntöön. Toteuttaminen on erityinen kyky, joka hankitaan vain harjoituksen ja kokemuksen kautta. Me yliarvioimme valtavasti teoreettista tietoa suhteessa toteuttamiskykyyn, joka voidaan hankkia vain sitkeällä ponnistelulla, ja tämä vaatii lisäksi rakastavaista ymmärtämystä, jota meiltä juuri puuttuu. Meidän on hankittava myös tämä emotionaalinen dynaaminen tahto ja kokemuksen kautta saatu mentaalinen oivallus.

⁸Käyttäkää saamaanne tietoa ja mukauttakaa se ihmiskunnan tarpeisiin, jotta se käsittäisi totuuden! Sen täytyy tuottaa tuloksia, vaikka ette niitä näkisikään.

Yllä oleva teksti on Henry T. Laurencyn kirjoitelma *Esoteerinen psykologia*. Kirjoitelma sisältyy kirjaan *Elämäntieto Kaksi (Livskunskap Två)*. Suomentanut Irmeli Adelskog. Copyright © Kustannussäätiö / Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency (www.laurency.com) 2025. Kaikki oikeudet pidätetään.

Tarkistettu 2025.05.12.